Akbaba
Yeni Basın Kanunu:
Karikatürist — İyi ki yaz
mevsimine rastgeldi!

VAKIFLAR BANKASI

İKİNCİ BASKI

YAZ DOKTORU

Yazan : *Dr. Kemal SARAÇOĞLU*

Kadın, erkek, genç ihtiyar, çocuk hiç hasta olmadan bir yaz geçirmek için bu kıymetli kitabı ailece okuyunuz.

Fiyatı: 1 Liradır.

T. C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

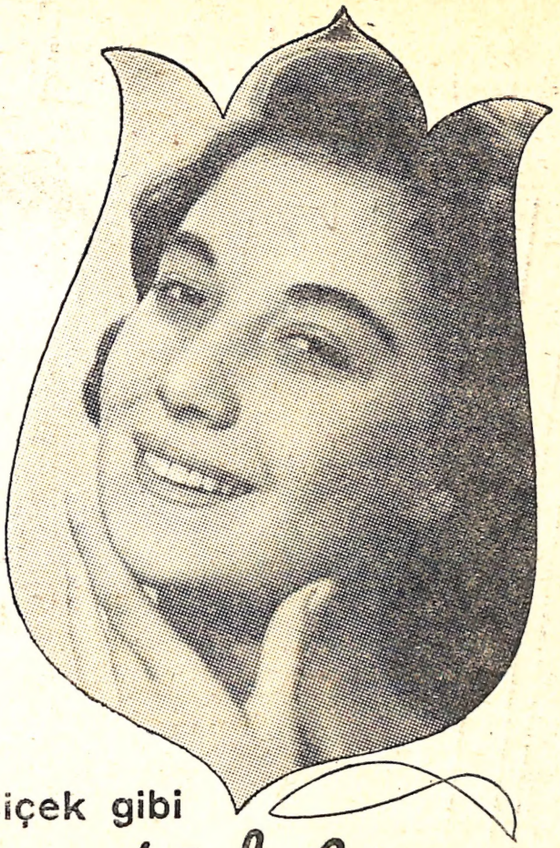

Çiçek gibi *taze*
bir cilde sahip olmak isterseniz

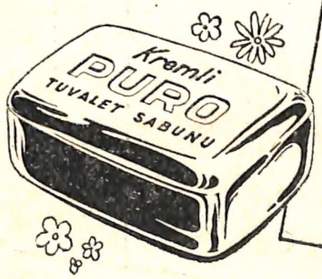

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.,,

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

56-19

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 221811
Abone : Seneliği 25, 3 aylığı 12,5 lira.
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 223 C.: 9 21 HAZİRAN 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

TÜRKİYEYİ TANITMAK!

İÇKİLİ saz salonlarına, bu çeşit yerlere gitmişseniz, oralarda şöyle olaylarla karşılaşmışsınızdır. Bir masada oturanlardan biri, birden kan beynine sıçrar, parlar, yan masada oturanlardan birine:

— Ne o?.. Ne bakıyorsun? Yok sa tanımadın mı?

Diye sorar.

Sorguya çekilen de kabadayılığa krem sürmez:

— Tanımadım! der.

— Yaaa. Tanımadın demek, çık dışarı da kendimi tanıtayım.

Bu benzetişin hoş olmadığını biliyorum ama, yabancılara Türkiyeyi tanıtmak isteyişimiz başka türlü değil. Bu, doğuya, doğuluya vergi bir tanıma, tanıtma, tanışmadır.

otuz yıldanberi kendimizi ille tanıtacağız diye uğraşır, didinir, dururuz. Onlar da tanımamak için inat ederler.

Yabancıların bizi tanımadıkları şurdan da belli ki, memleketimizde «Bugünkü Türkiyeyi tanıtma Cemiyeti» diye bir cemiyetimiz varmış. Gazetelerde verilen habere göre, öyle ufak tefek de bir cemiyet değil. Ankarada yapılan ilk kongresine on büyük il ve dokuz ilçeden delegeler katılmış. Siyasî partilerimiz gibi geniş bir kuruluş. Cemiyet kurucuları, idare kurulu arasında memleket çapında tanınmış hiç kimseyi göremedim. Acaba bu tanınmıyan kişiler, Türkiyeyi tanıtmak için neler yapacaklardır?

Yapsalar, yapsalar memleketimizin güzel manzaralarını gösteren albumlar, turistik rehberler yapar, bunları yabancılara gönderirler. Yahut geziler yaparlar.

Türkiyeyi tanıtacak albumun, eserin iyi cins kâğıdı, kendimizi tanıtacağımız memleketlerindir, mürekkebi, fotoğrafları onlarındır. Bugünkü şartlar içinde basamayız bile... Baskı da onlarındır. Üzerinde yabancı basımevlerinin damgasını taşıyan albumları, guide'leri yabancılara gönderip:

— Bakın, bakın!.. Bizim nelerimiz, nelerimiz var!..» mı diyeceğiz?

Fransa'da «Fransayı Tanıtma», İngiltere'de «İngiltereyi Tanıtma» cemiyetleri var mıdır? Varsa pek gülünç olur.

En küçüğünden alalım .Bugün dünya yüzündeki hangi aydına «Hamlet» deseniz, İngiltere'yi tanır. Shakespeare İngilterededir.

«Bu ne biçim balık?» diye sormuşlar. «O balık değil, resim» demiş. Dünya yüzünde, Picasso'nun sözünü her aydın bilir. İspanyalı Picasso, tek başına Fransadır.

Arada sırada, Türkiyenin dünyanın neresinde olduğunu bilmeyen Amerikalılar bulunduğunu duyar, kızarız. Fransa'da, İngiltere'de, sık sık Türkiye fesli erkek olarak karikatürize edilir, kızarız. Bizi tanımıyorlar, deriz. «Neden tanımıyorlar» değil, acaba «neden böyle tanıyorlar?» diye düşünüyor muyuz?

Gezilerle, broşürler, albumlarla memleketimize yabancılar gelirler. Onlara, işte dünyanın cenneti Boğaz, işte Süleymaniye!.. deriz. İşte Hilton!.. deriz. Gelirler, gezerelr, yerler, içerler, giderler, sonra da:

— Kimdi bunlar? diye sorarlar.

Merhum Mithat Cemâl Kuntay: **«Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır»** Diyor. Doğru.. Uğrunda ölen varsa toprak vatan olur. Ama bu kadar değil. Toprağın vatan olması için, onun uğrunda yaşamak da gerektir. Kendimiz için yaşamak değil, vatan için yaşamak...

Şimdiye kadar aramızdan Nobel armağanını kazanan bir sanatçı mı çıktı?

Bir memleket böyle tanıtılmaz, zaten bu, «Türkiyeyi Tanıtma Cemiyeti» kurmamızdan da belli...

AKBABA

HAYVANLARA EKMEK VERİLİYOR.. (Gazeteler)

Öküz — Bir insan pirzolası!..

MÜNAZARA

İLK PLÂNDA SARIMSAK MI, YOKSA SOĞAN MI DAHA ÖNEMLİDİR?

FAKÜLTELER arası münazaralarda daha ciddî konular seçilmesini uzun zamandır bir çok yazarlar söylemişlerdi. Bu öğütlere uyularak şimdi daha ciddî ve yararlı konularda münazaralar yapılmaktadır. Aşağıda Tıp Fakültesiyle Hukuk Fakültesi arasında «Sarımsak mı, soğan mı?» konusu üzerinde yapılan bir münazarayı okuyacaksınız. Müsbet tezi, yani sarımsak tarafını Tıp Fakültesi ekibi, menfi tez olan soğan tarafını da Hukuk Fakültesi ekibi tutmuştur.

Münazaranın jüri heyeti şu zevattan mürekkepti: Doktor Hafız Lokman Hekim, Emekli mübaşir Rıza Efendi, Sağlık eczanesi kalfası Ali Sapasağlam, Hak Bakkaliyesi tezgâhtarı Hakkı Efendi, Fennî sünnetçi Mevlût.

Tıp Fakültesi ekibinden Bayan Gönül konuşuyor:

— Sarımsağın soğana üstün bir bitki olduğu memleketimizde kabul edilmiş bir gerçektir. Hattâ tıp tarihi Profesörü hocamız Doktor Süheyl Ünver Beyin bir gazetede neşredilen «sarımsağın meziyetleri, hassaları ile karaborsayı önlemenin çâreleri ve tramvay kazaları» başlıklı yazısından da öğrenmiş bulunuyoruz ki, eğer Lokman Hekim, sarımsağın tohumunu bulup yağını çıkarabilseydi, ölüme çâre bulmuş olacaktı. Şimdi bu iş bize düşmüş bulunuyor. Eğer biz sarımsaktan tohum elde edebilir, bu tohumun da yağını çıkarırsak, her vatandaşa bir parmak sarımsak yağı sürmek suretiyle, yaşı ilerleyen ve ağırlaşan vatandaşların ölmelerine de müsaade etmemiş olacağız. Görüyorsunuz ki sarımsağın soğana üstünlüğü tartışılmayacak kadar açıktır.

Hukuk Fakültesi Ekibinden Bay Çetin konuşuyor:

— Arkadaşımız Bayan Gönül, acaba hayatında hiç sovan başı görmemiş mi? Eğer görmemişse bu, memleket hesabına cidden üzülecek bir hâdisedir. Konuşmasından öyle anlaşılıyor ki Bayan Gönül hiç soğan başı görmemiştir. Kendisine hemen hatırlatalım ki, soğan başı daima sarımsak başından daha büyüktür. Soğanın sarımsaktan en az üç dört defa büyük olduğu düşünülürse memleketimiz için soğanın sarımsaktan dört kere daha önemli olduğu anlaşılır. Esasen Folklor tarihimizde de yer almış olan «ol da istersen soğan başı ol!» sözü de soğanın hayatımızda ve soframızda sarımsaktan önde geldiği kolaylıkla anlaşılır.

Tıp Fakültesinden Bay Atillâ konuşuyor:

— Bay Çetin ne demek istiyor? Daha açık konuşsun da gizli maksadını biz de anlayalım. Yâni soğanın sarımsağa üstün olduğunu mu bize anlatmağa çalışıyor? Aslâ!.. Hiç bir zaman. Bay Çetin şunu bilmeli ve anlamalıdır ki, soğan taraftarlarına aramızda yer vermiyeceğiz.

Muhterem jüri heyeti ve pek muhterem dinleyiciler! Hepiniz bilirsiniz ki, bir insan sağını solunu şaşırırsa o zaman sağına sarımsak, soluna soğan asarlar. Sarımsağın soğandan üstünlüğünü belirten bu kat'î delilimiz karşısında, hasımlarımız gık diyebilirler mi? İsterlerse desinler... Her zaman, her yerde, karada, denizde, havada, hep sarımsak. Bizi sarımsaktan hiç kimse caydıramaz! Yaşasın sarımsak!...

Hukuk Fakültesinden Bayan Birsen konuşuyor:

— Bay Attilâ'nın sözlerini aynen iade ederiz. Biz, memleketin soğansever gençlerini lekelemek istiyor. Fikre karşı fikirle çıkmalı. Burada hiç kimse başkasının hususî hayatına karışamaz. Çünkü... efendime söyliyeyim, karışamaz işte... Eğer sarımsak iyi bir şey olsaydı, sarımsak olmazdı, başka bir şey olurdu. (Bravo sesleri ve alkışlar). Neden «sarımsak kafalı» derler. Çünkü sarımsak... (Şahsiyatı karıştırma, yoksa biz de senin şahsiyetını karıştırırız, sesleri). Sarımsak tıp ilmi bakımından belki memlekete lüzumludur. Ama soğanın da hukukta yeri büyüktür. Ve eğer hukukçu olmazsa hâlimizin ne olacağını hasımlarımız düşünsünler. Yoksa gençliği soğansız mı bırakmak istiyorlar? Biz yaşadıkça, memleketin soğanlarını sarımsaklara çiğnetmiyeceğiz.

— Şışşşt garson, sizin ahçının saçları dökülüyor!..

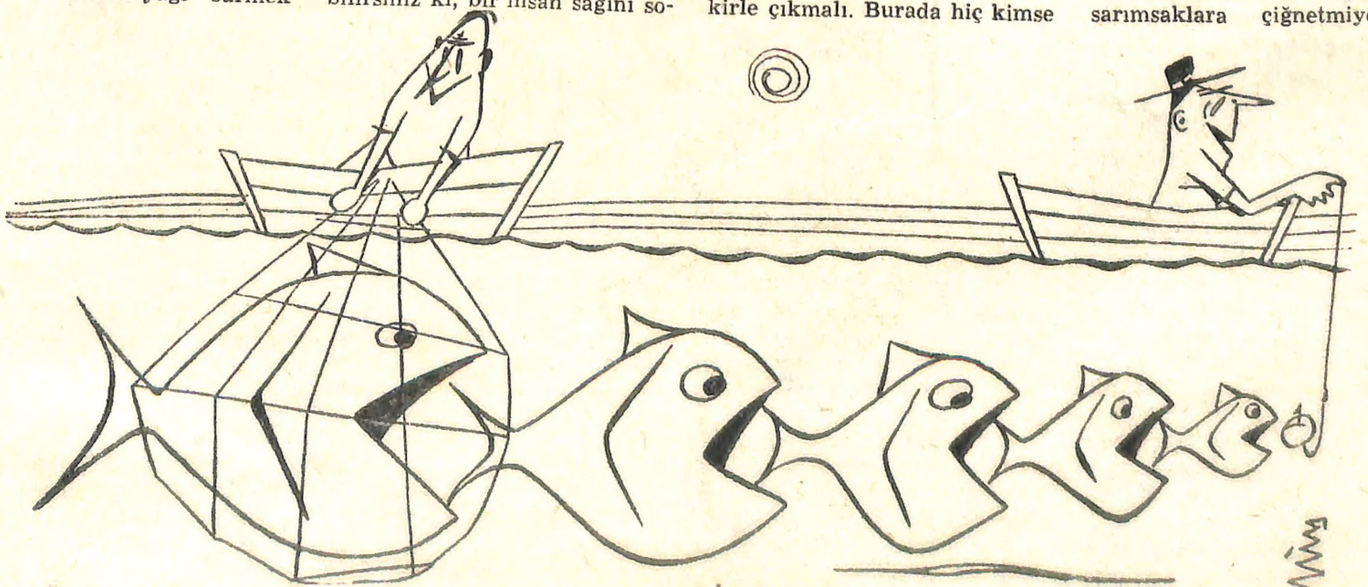

YAZISIZ !..

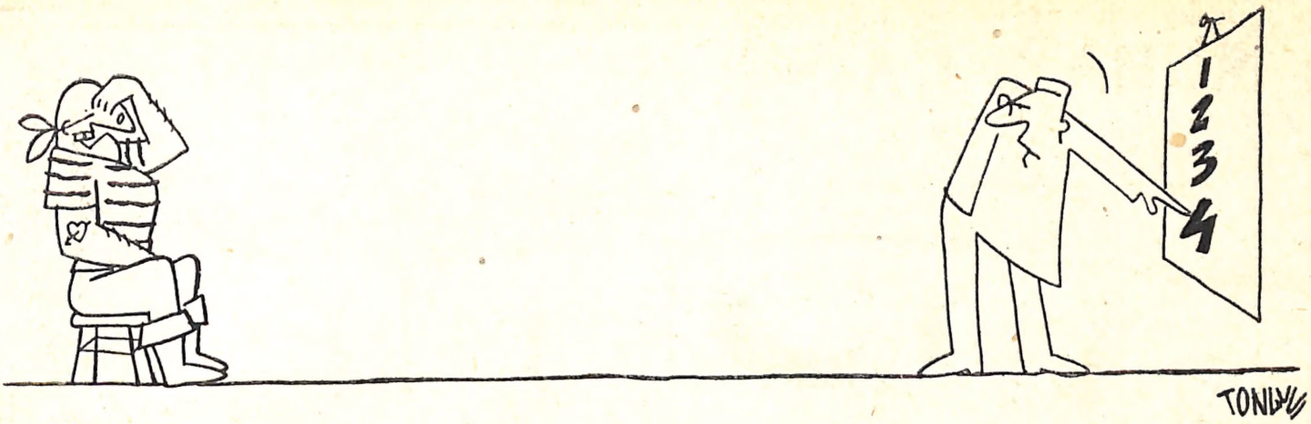

— KARAAA !..

(Aslâ!... çiğnetmiyeceğiz!.. sesleri.).

Tıp Fakültesi Ekibinden Bay Altan konuşuyor:

— Biz burada fikir münakaşası yaparken, karşı tarafın ise fasafiso karıştırmasına bir mâna veremedik. Yâni ne demek istiyorlar? Sarımsak ağaçlarını keselim, yok mu edelim diyorlar? Sarımsağın yedi mahalleden duyulan kokusu yeter!... (Yeter!... Yeter!... sesleri). Bir kere sarımsak diş diş olduğundan dişleri vardır. (Karşı sıralardan; «soğanın da başı var!» sesleri). Soğanın sarımsaktan büyük olduğu için ondan üstün olduğunu söylediler. Büyüklük marifet değil, dişli olmak mârifettir. Devede de boy var ama, yirmi otuz deveyi bir eşek çeker götürür. (Alkışlar). Bir sarımsak, yüz soğana bedeldir. (Sürekli alkışlar). Sarımsak midevidir. Her mide sahibinin sarımsak yemesi menfaati icabıdır. Bütün sarımsaksever arkadaşların şunu bilmeleri lâzımdır ki, soğan başı daima ezilecektir.

Hukuk ekibinden Bayan Aysel konuşuyor:

— Hakikatlar daima acıdır arkadaşlar! İşte hasımlarımız bunun içindir ki soğan da göz yaşartacak kadar acı olduğundan, bu hakikati kabul etmek istemiyorlar. Soğan, her yemeğe konduğu gibi, salataya da konur. Halbuki sarımsak, imam bayıldı ile cacıktan başka yerde kullanılmaz. Biz memlekette sarımsağa da yer verilmesine taraftarız. Fakat hiç bir zaman, sarımsak, soğanın yerini alamaz! (Alamaz!... Sağ oldukça vermeyiz!... sesleri.)

★

Jüri Heyeti, her iki münazara heyetinin de fikirlerini örnek bir olgunlukla müdafaa ettiği neticesine varmış, ancaaak memleketin bugün içinde bulunduğu haziran ayının sıcak havası göz önünde tutularak, sarımsak kokusunun bu havayı ağırlaştıracağı düşüncesiyle, Soğan-severleri yüze karşı sıfır puanla gâlip ilân etmiştir.

MEŞHURLARIN EN ÇOK GÜLDÜKLERİ FIKRALAR

★ **Anketi yapan : OLCAYTO** ★

Semih Balcıoğlu (Karikatürist)

TAM AŞIK OLUYORDUM !

Hoca merhuma bir gün sormuşlar:

— Hiç âşık oldunuz mu?

Diye, Hoca merhum gülmüş:

— Tam âşık oluyordum, demiş, üstümüze adam geldi.

●

Yaşar Kemal (Hikâyeci)

SALMA!

1280 senelerinde Çukurovadaki aöçebe köylülerin iskân edilmemek için yaptıkları isyan, köylülerin yenilmesi ile sonuçlanmıştı.. Göçebe köylüleri iskâna, Derviş Paşa memur edilmiş.

Köylüler o tarihte namaz kılmasını, oruç tutmasını bilmezmiş.

Bir Ramazan günü Derviş Paşa köylülerin namaz kılıp oruç tutup tutmadıklarını anlamak için teftişe çıkmış.

Şimdiki Osmaniye yeni kurulmuş. Osmaniyenin en büyük köyü Alanlı 100 hane, Arpalı ise 3-4 hanelik bir köymüş.

Derviş Paşa Alanlı ile Arpalı arasında bir köylü kadınla karşılaşmış:

— Gel hele hatun, demiş. Namaz kılıp oruç tutar mısınız?

YAZISIZ

— Ah bre ağa, demiş kadın. Başımıza bir körolası Derviş Paşa çıktı. Oruç tutup namaz kılıyoruz. Hem bu işte öyle bir haksızlık oldu ki, 100 haneli Alanlıya saldn Derviş Paşa 30 oruç, 3 haneli bizim köyede saldı 30 oruç...

●

ŞAHİN TEK (Skeç sanatkârı)

SALAMON VE HİTLER

Salamon Mordohay, iktidara geçmeden önce Hitlere bir haylı para yardımında bulunmuştu. Bir müddet sonra, Hitler iş başına geçti, Salamon da züğürtledi. Yaptığı iyiliğe karşılık olmak üzere Salamon, Hitlerden para istemeğe gitti. **Hitler:**

«— Sana para veririm, yalnız bir şartla; şu gördüğün tabelâyı sırtına alacak, musevilerin kalabalık bulunduğu yerde tabelâda yazılanları bağırarak okuyacaksın» dedi.

Salamon bu teklifi kabul etti. Tabelâda şöyle yazıyordu: «Museviler, kalkanız, yerinizi Almanlara bırakınız»

Salamon Hitlerden istediği parayı aldı. Nasıl mı? Şöyle: Musevilerin kalabalık olduğu yere yani mezarlığına gitti bağırmağa başladı:

— Museviler kalkınız, yerinizi Almanlara bırakınız..

●

Hikmet Feridun Es (Muharrir)

KİM HABER VERDİ ?

Hocanın karısı telâş içinde kadının huzuruna çıkmış:

— Aman efendimiz, demiş, bizim hoca İncirli köyüne gitmişti. Orada incir toplarken ağaçtan düşmüş, kafası patlamış! Sizlere ömür o dakikada rahmete kavuşmuş...

Kadı, heyecanla sormuş:

— Sahi mi? Kim haber verdi?

Kadın boynunu bükmüş:

— A kadı efendiciğim... Biz fıkara insanlarız. Kim haber verecek?.. Yine kendisi haber verdi fakircik...

Paristo bir aşçı, Kadın göbeğine «Sophia Loren göbeği, Dilber dudağına, «Lollobrigida dudağı», Tavukgöğsüne «Marilyn Monroe göğsü», İmam bayıldıya «Martine Carol bayıldı», Âlem beğendiye «Grace Kelly beğendi» isimlerini verdi... (Gazeteler)

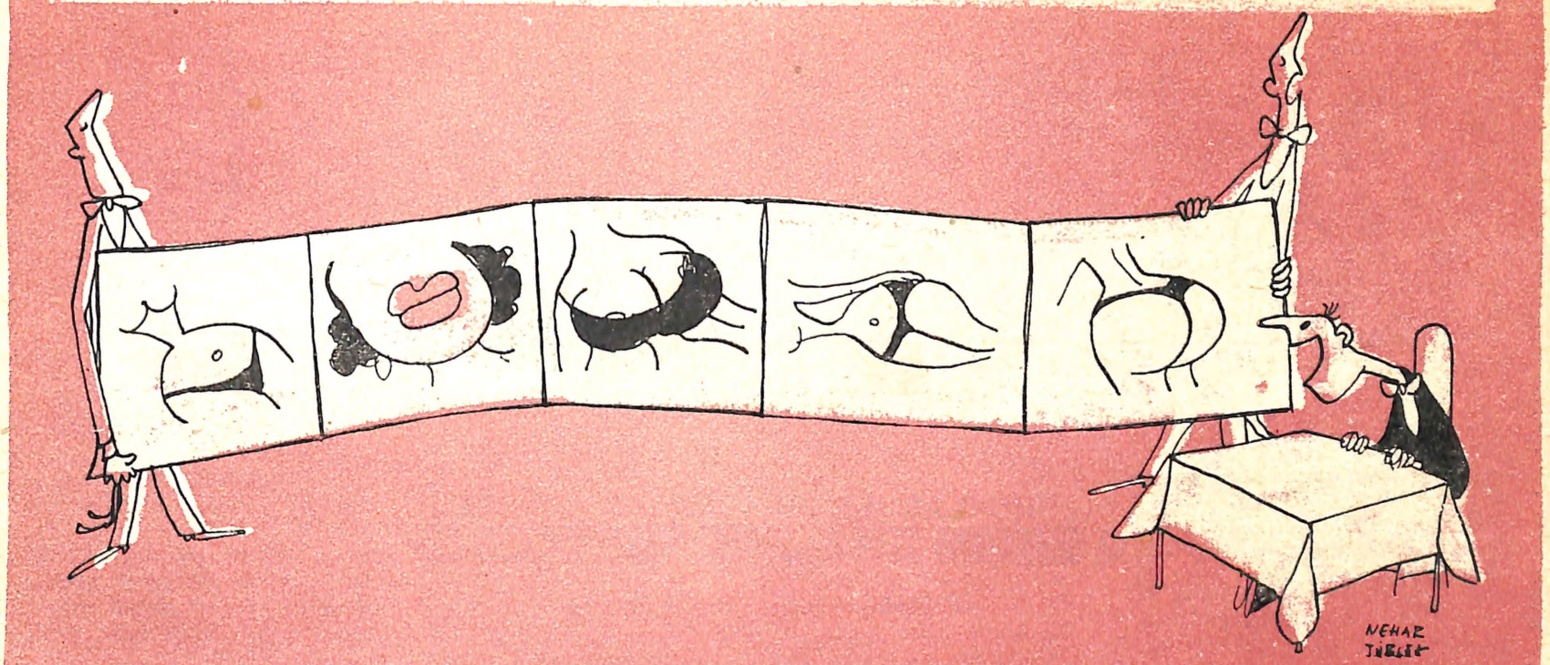

— Buyurun bayım, bugünkü yemek listemiz!..

İhanete Uğrayan Kocalar Kulübü

KULÜBÜN büyük salonunun duvarları av hayvanlarının başları ile süslü idi. En çok dikkati çeken, geyik ve yaban öküzü başları idi. Duvarlardaki irili ufaklı hayvan başlarının boynuzları yaldızlanmıştı. Kulübe üye olan herkes, büyük salonun duvarlarına asılmak üzere böyle bir süs getirmek zorunda idi. Her başın altında, sahibinin ismi yazılı bir plâka vardı. Bu plâka yabancılar içindi. Yoksa, kulüp üyeleri hangi başın hangi üyeye ait olduğunu çok iyi bilirlerdi.

Büyük salonun sonunda, kürsünün arkasında çatalları dal dal olmuş bir geyik boynuzu bütün duvarı kaplamıştı.

O gün kulübe yeni üyeler kabul olunacaktı. Tüzüğe göre, kulübe üye olabilmek için, iki eski üyenin tavsiyesi şarttı. İş bukadarla bitmezdi. Üye adayları kürsüye çıkarlar, nasıl ve neden ihanete uğradıklarını anlatırlardı. Eğer anlattıkları, kulüp üyeleri tarafından beğenilir, üyeliğe lâyık görülürlerse, ancak o zaman kulübe girmiş sayılırlardı.

En büyük geyik başının sahibi olan kulüp başkanı, kulübe üye olmak istiyenleri kürsüye çağırdı.. Onlara «Bu çatal çatal dallı başların gölgesinde doğru söyliyeceklerine alâmetleri üzerine» yemin ettirdikten sonra:

— Anlatacağınız maceralar, kulüp arkadaşlarımız tarafından orijinal görülürse üyeliğiniz kabul edilecektir! dedi.

Bu, daha ziyade bir imtihana benziyordu. Çünkü kulübün idare kurulu üyeleri, adaylara sorular sormağa yetkili idiler.

İki eski üye, getirdikleri bir adayı dinleyicilere şöyle tanıttılar:

— Bu arkadaşı, karısının aldattığına bizler şahidiz.

Sonra aday anlatmağa başladı:

— Ben, normal olarak sekiz yaşında ilkokula girdim. Beş senelik ilkokulu iki sene sınıfta kaldığım için, on beş yaşımda bitirdim. Orta okulda da bir sene kaldığımdan on dokuz yaşımda orta okuldan liseye geçtim. Hastalandığım için bir sene okula gidemedim. Bir sene de döndüm. Bu yüzden liseyi yirmi beş yaşımda bitirebildim. Çünkü o zaman liseler on iki sınıftı. Sonra Üniversiteye girdim. Fakat bir sene sonra yanlış fakülte seçtiğimi anlıyarak fakülte değiştirdim. Dışarıda da çalışarak hayatımı kazanmak mecburiyetinde olduğum için Üniversiteyi altı senede tamamlıyabildim. diplomamı aldığım zaman otuz iki yaşımda idim. Askerliğimi tamamladığım zaman, otuz dört yaşında bulunuyordum. Meslek sahibi olabilmem için üç sene ihtisas yapmam lâzımdı. Otuz yedi yaşında mutahassıs oldum. Bir sene iş aradım. Üç sene sonra iş sahibi oldum. Ancak kırk bir yaşımda iken sağlam bir işim vardı. Evlenmek istedim. Fakat karımı geçindirebilecek durumda değildim.. Ancak on sene sonra, elli altı yaşında mütevazi bir ev sahibi olabilecek, yani kiramı verebilecek ve bir kaç parça eşya alabilecek kadar param oldu. Evlenmek kolay değildi. Dört sene kendime uygun bir kız aradım. Altmış yaşımda iken nihayet böyle birisini bulabildim. Kızın gönlünü edebilmek için bir sene geçti. Ondan sonra da, bir müddet nişanlı kalalım, birbirimizi tanıdıktan sonra evlenelim, dedi. Haklıydı. İki sene nişanlı kaldık. Evlendiğim zaman altmış üç yaşımda idim.

Kulübün idare kurulu üyelerinden biri:

— Karınız kaç yaşında? diye sordu.

— Yirmi beş...

— Sizi aldattığına emin misiniz?

Adamın cevap vermesine fırsat vermeden öbür üyeler:

— Biz eminiz!.. diye bağırdılar.

Adam:

— O halde, bana da aranızda şeref vermenizi rica ederim, dedi.

Başkan:

— İmkânsız, diye cevap verdi, imkânsız... Bu sizin anlattığınız klâsik aldatılmış koca vak'asıdır. Hiç bir orijinal tarafı yok. Sizi maalesef üyeliğe kabul edemiyeceğiz.

Adam, üzgün bir halde salonu terkederken, ikinci aday kürsüye çıkmış:

— Sayın baylar! diye söze başlamıştı, Sizin gibi mutahassıs arkadaşların, daha yüzüme bakar bakmaz, kandırılmış bir koca olduğumu anladıklarına hiç şüphem yok.

Kulüp üyeleri:

— Sizin şöhretinizi duyduk! de diler.

Adam:

— Teşekkür ederim, teveccühünüz... dedi. Ben zar zor ilkokulu bitirdikten sonra kafasızlığım yüzünden okuyamadım. Fakat uzun boylu, geniş omuzlu, esmer, yeşil gözlü, yani pek çok kadınların uzaktan görünce baygınlık geçirdikleri standart tipte erkek olduğumdan, hayatımı kadınları memnun ederek kazanmağa başladım.

Kulüp idare kurulu üyelerinden biri, adamın lâfını yarıda keserek:

— Anlaşıldı anlaşıldı, dedi. Sonra çok güzel bir kadın ille benimle evlen diye başına ekşidi. Sen, on parasız olduğun için evlenemiye-

TİP OTOMOBİLLER!..

ceğini söyledin. O, benim kısmetim açıktır, evlenince sana da kısmet getiririm, dedi. Evlendiniz. Sen zar zor, ilk okulu bitirdiğin halde, karın seni iyi bir işe koydurttu. Bu kadarla kalmadı. Beş senelik evli olduğunuz halde, beş defa terfi ettin. Sonunda şirketin müdürü oldun, bugünkü mevkii elde ettin.

Adam şaşkınlıkla:

— Nereden bildiniz? dedi.

— Artık demode olmuş bir ihanet şekli. Böyleleri pek çok var da onun için biliyorum, dedi.

— Demek ki, karımın beni aldattığına inandınız. Beni kulübünüze alacaksınız.

— Aldanmış bir koca olduğunuza inandık. Fakat malesef kulübümüze alamıyacağız. Çünkü karınız sizi hayatta her zaman, her yerde tesadüf edilen bir usul ile kandırıyor.

Kürsünden inen adam, üzüntüsünden ağlıyacak halde salondan çıkarken, başka biri kürsüye çıktı ve anlatmağa başladı:

— Ben yirmi sene önce, çok fakir bir insandım. Bir karım vardı.

Kulüp başkanı:

— Anlaşıldı, dedi, lâfı fazla uzatmayın. Sonra günün birinde burada açıklanması doğru olmayan bir işten para kazanınca hayat seviyeniz yükseldi. Fakat karınız bu seviyeli hayata uyamadığı için, ondan ayrıldınız, seviyenize uygun bir kadınla evlendiniz. Sizin kazancınız ve seviyeniz durmadan yükseliyordu. İkinci karınız da sizin hayat seviyenize göre çok basit kaldığından, ondan da ayrılıp, daha güzel, daha okumuş yazmış bir kadınla evlendiniz.

— Evet, evet... Aynen böyle oldn.

— O kadar çok para kazanıyorsunuz ki, kazandıkça da paranıza göre, seviyeli kadın aldınız. Altı, yedi, yahut sekiz kadın değiştirdiniz. Son karınızdan daha seviyelisini bulamadığınız için bir kaç da metres tuttunuz. Sonra günün birinde...

— Günün birinde, işlerim ters gitti.

— Eski durumunuza düştünüz.. En seviyeli son karınız, bu seviyesiz hayata dayanamadığı için...

— Evet... Bunun için bana ihanete başladı. Demek beni kulübünüze kabul edeceksiniz.

— Hayır... Maalesef, İhanete uğrayışınızın hiç bir yeni tarafı yok. Bu çeşit ihanetler çok görülmüştür.

Dördüncü adamı, karısı pek sevimli bir mahlûk olduğu için onun sayesinde on beş senedir on beş dakika çalışmadan rahat rahat yaşadığını söyledi ise de reddolundu.

Beşinci aday:

— Ben ve karım film artistiyiz, dedi.

İdare kurulu üyeleri:

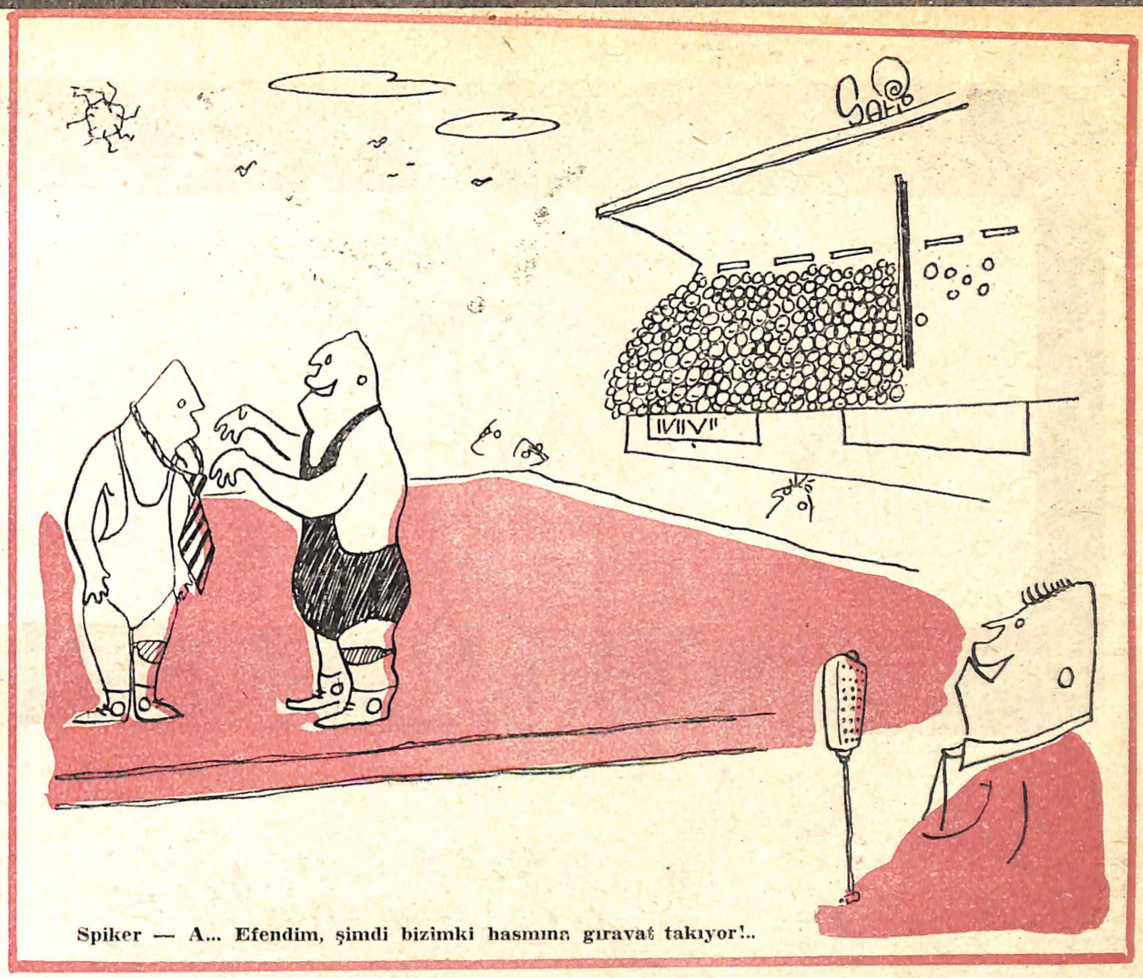

Spiker — A... Efendim, şimdi bizimki hasmına gıravat takıyor!..

— Bukadarı yeter, anlaşıldı, dediler. Fakat pek fazla övünmeyin! Rol icabı böyle şeyler çok olur.

Altıncı aday, iki senedir evli olduğu karısının şimdiye kadar altmıştan fazla aile dostunu sayabildiğini, ondan sonra hesabı karıştırdığını söyledi. Hiç birinin ihanete uğrayışı makbul görülmedi.

En son kalan iri yarı bir adam:

— Baylar! dedi, beni karım aldatmış değildir. Aldatamaz. Hiç bir kadın beni aldatamaz. Görüyorsunuz, boylu poslu bir erkeğim. Ne çok toy, ne de yaşlıyım. Param da var, mevkiim de var. Zenginim, kültürlüyüm. Bir kadını her bakımdan memnun ve tatmin edebilirim. Bukadarla da iş bitmiyor. Gözünü korkutmak için karımı haftada bir iki defa pestilini çıkarana kadar döverim. Gık demesine meydan vermem. Katiyen yalnız başına sokağa bırakmam. Ben evde olmayınca, üstüne kapıyı kilitlerim. Karıma ahbap, eş dost yasaktır. Ama onun her ihtiyacını temin ederim. Arabamız var. En güzel apartımanda oturturum. Gezdiririm. İstediği gibi giyinir. Tabiî açık saçık değil. Karım bilir ki, bana ihanet edecek olursa onu pırasa gibi doğrarım. Bana ihanet edecek karı, daha anasından doğmamıştır.

Adam, bunları anlatırken burnunun ucuna kadar hindi ibiği gibi kızarıyordu.

İdare kurulu üyeleri:

— Sizin ihanete uğramanız için hiç bir sebep yok, dediler.

Demindenberi bağıra bağıra anlatan adam, başını önüne eğdi, fısıldıyarak:

— Ben de bunun için şüpheleniyorum ya... dedi.

Adamı oybirliği ile «İhanete uğrayan kocalar kulübü» ne kabul ettiler.

A. Ş.

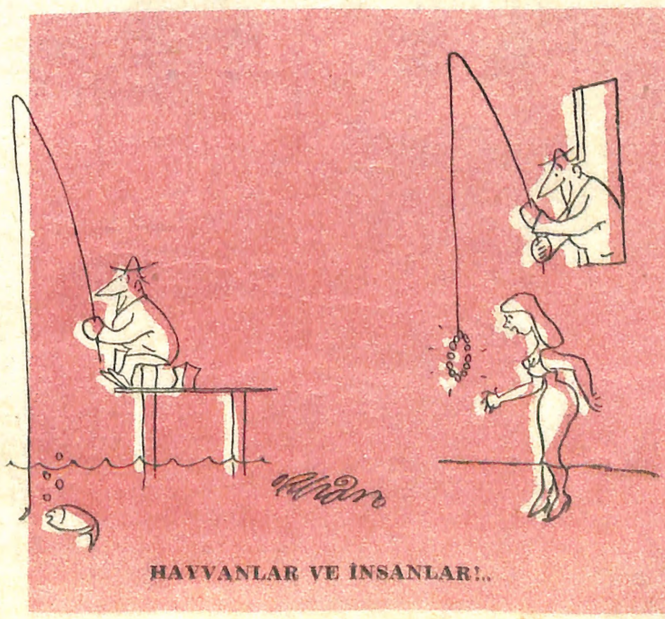

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

●

AH ALÇAK!

Nadide, kocasını geceyarısı bırakıp annesinin evine kaçmıştı. Hem de kır balosundayken...

— Ne oldu kızım? diye sordu annesi.

— Ne olacak anne... Alçak kalbimi, hayatımı kırıp dökmekle kalmadı, o canım kır balosunu da bana haram etti, zehir etti. Hem tam da Nazif'le esaslı flört ederken...

●

ALÂMET

Boğaziçinin ücra bir köşesinde yazlığa taşınmışlardı.. Her sene Abanda gidecek değillerdi ya? Postacının getirdiği mektubu Hamdi Değirmencioğlu'nun güler yüzle okuduğunu görünce, karısı dayanamayıp yaygarayı kopardı:

— Anladım, anladım. Doğru söyle, annemin başına ne gelmiş?

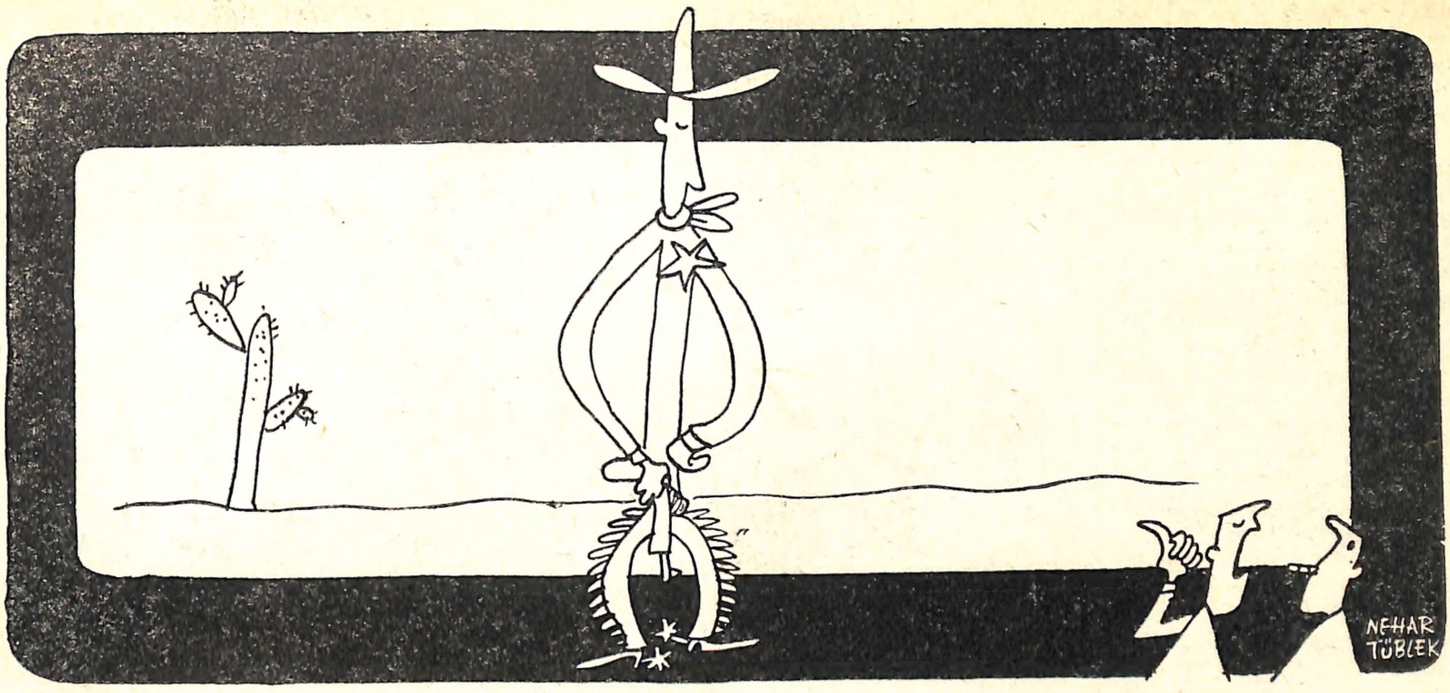

— Ben sana, bu adama Sinemaskop film çevirtmiyelim demedim mi?..

Ne Zamandanberi...

★ HİKÂYE ★

— Olur mu ama baba? Elâlemden sana ne? Ne karışırsın herkese?

Babam, bembeyaz bıyıklarını titreterek köpürdü:

— Elbette karışırım, keratanın oğlu... Südü bozuk herifler den hiç kimse şahit çıkmadı... Bir ben... Ben de olmasaydım, kim vurduya gidiyordu zavallı kadıncağız...

Hâdise, babanın 19 Mayıs şenliklerine gitmesinden doğdu. Gitmeseydi birşey olacağı yoktu ya... Merak işte. Öyle pek öteye beriye çıkan insan değildir. Fenerbahçe stadı için davetiye bulmuştum. Düşünmeğe bırakmıyor ki, boyuna söylüyor:

— Keratanın oğlu, gül gibi karısı dururken, âlemin içine, tak bir şırfıntıyı koluna, öyle gel.. Gözünü toprak doyurasıca. Etrafına baksana bir kere? Bak bak, gözün gönlün açılsın. Neyine yetmiyordu sanki. Oh olsun ama. Kadın bastı sopayı herife. Rezil, kepaze etti...

Babamın sinirliliğini aşırı bulyordum. O da, fazla taşdığının farkına vardı:

— Erkekler çok ahlâksız olmuş dedi. Ben bu zamanda aç gözlülüğü anlamam. Bizim zamanımızda böyle değildi ki... Biz, bundan kırk sene evvel, Kadıköyü'nde, «İttihâd_ı İspor» klübünün sahası (Şimdiki Fener stadı) karşısında otururduk. Yegâne eğlencemiz Yoğurtçu çayırına gidip derede sandala binmek, Hamdi'nin gazinosu önüne gelerek hânendeleri dinlemek, yahut Cuma akşamları (o zaman hafta tatili Cuma idi) Kuşdili mesiresine gelip Mahmut Baba türbesine doğru volta vurmaktı. Hanımlar faytonlarla piyasa ederler, yahut çayırlığa küme küme oturup sohbete koyulurlardı. Civar evlerdekiler bile halı, kilim, seccade, ne bulurlarsa, akşamları çayıra çıkarlardı. Hiç unutmam, evlendiğimin senesiydi. Bir akşam arkadaşlarla çayırda geziniyorduk. Şimdi tramvay garajı olan yerde Kuşdili Tiyatrohanesi vardı. O taraftan bir şık fayton söktü. Arabada iki genç hanım vardı. İpek maşlâhlısı pembe şemsiyesini yüzüne tutuyordu. Nefti gron çarşaflısı ise, kemâli tebessümle etrafı süzmekteydi. Bize gözleri ilişince ya öyle zannettik, yahut hafiften bir tebessüf lâtif dudaklarını süsledi. Arkadaşım kolumu dürttü. O tarafa baktım. Ama derhal pembe şemsiyeli hanım gözümü aldıö Çünkü yüzünü örtüyordu.

Endamı da gayetle güzeldi. Memnû bir meyva olduğu her halinden aşikârdı. Çok da genç ti. Bu hali görünce dayanamadım. Aklım başımdan gitti. Kararımı vermiştim. Arkadaşımla biraz daha volta vurduktan son ra ertesi cuma yine mesireye gelmeği kararlaştırdık. Bakalım onlar da gelecek mi idi?

Eve döndüğümde karımı pen cere başında beni bekler buldum. İttihâd_ı İspor sahası bizim evden görünüyordu.

— Aman bey, dedi, bugün ak şamlara kadar oyuncular bu meydanı dört döndüler. Lâkin öyle tulumbacılar gibi soyunup dökünüp namus ehli evlerin karşısında koşup durmak hiç de zarif birşey değil...

Ne cevap verdiğimi bile hatırlıyamıyorum. Çünkü aklım hep o pembe şemsiyeli fettandaydı. Biz de gençliğimizde semtimizin horozuyduk. Ama bu, hiç bilmediğim, hiç tanımadığım bir kimseydi.

Cumayı iple çekiyordum. Nihayet geldi. Evvelâ, o tenis sahasının yanındaki tahta köprü civarında oturan arkadaşıma uğrayıp aldım. Sonra biraz Hamdi'nin gazinosunda oturup bir iki kadeh demlendik. Kantocu Şamran'ı, Blânş hanımı dinledik. Ondan sonra da dolaşmağa çıktık. Koskoca Kuşdili rengârenk elbiselerle âdeta balo yerine dönmüştü. Öyle de göz alıyordu... Kalabalığa karışıp dolaşmağa başladık. Heyecandan dizlerime bir derman sızlık ârız olmuştu. Arkadaşıma:

— Ben bu mektubu atacağım, dedim.

— Hangi mektubu?

— İşte şu, dairede yazdığımı...

Setremin dış cebinden hazırladığım nâmeyi çıkardım. Pem be bir zarf ve kâğıt almış, üzerine «Kalbimin hâkimesine» diye yazmıştım. İçinde neler yok tu mektubun, neler. Gençlik işte. Câhillik. Şeytana uymuş-

tum. Daha yüzünü bile görmediğim bir insana. Ama o zaman şimdiki gibi değildi. Görmeden de âşık olurduk. Nihayet aynı şık fayton göründü. Gayet ağır geliyordu. İçinde de yine pembe şemsiyesiyle o zarif dilber, yanında nefti gron çarşafı için de hafifçe öne eğik oturan ve etrafına bakan genç kadın... Bize gözü ilişince yine tebessüm... Araba tam yanımızdan geçerken ben de dayanamadım ve yüreğim çarpa çarpa pembe zarfı içeri bırakıverdim...

Lâkin araba geri dönmedi. Biz de biraz oyalandık. Ertesi cuma alacağım cevabı düşünerek eve geldim. Soyunup dökündüm. Karım:

— Bey, dedi, pek dalgınsınız. Hiç görüşmüyorsunuz...

— Öyle mi? Farkında değilim...

— Öyle ise ben sizi ayıltayım. Eğlenceli bir vaka anlatayım. Bakın başımıza ne geldi bugün...

— Hayır ola?

— Rıfkı Bey'in kerimesiyle bugün biraz sokağa çıkalım dedik. Bir faytona binerek Kuşdili mesiresine geçtik. İki çapkın Bey meğer Rıfkı Bey'in kerimesini gözlerine kestirmişler. Biri, arabamıza bir mektup atmaz mı? Kızcağız sevincinden uçuyordu. Lâkin mektubu okuyunca hayal kırıklığına uğradı...

— Ya... demişim.

— Ya? diye devam etti. Çünkü mektup pembe şemsiyeli hanıma hitabediyordu. Pembe şemsiyeli olan hanım da bendim...

Bunu söylerken, kahkahayla gülüyordu. Ben, ne olduğumu bilemedim. İşte o zamandanberi, namus meselerinde gayet cidi hareket ediyorum. Anladın mı şimdi neden şahit yazıldığımı?

— *Hikâyeci* —

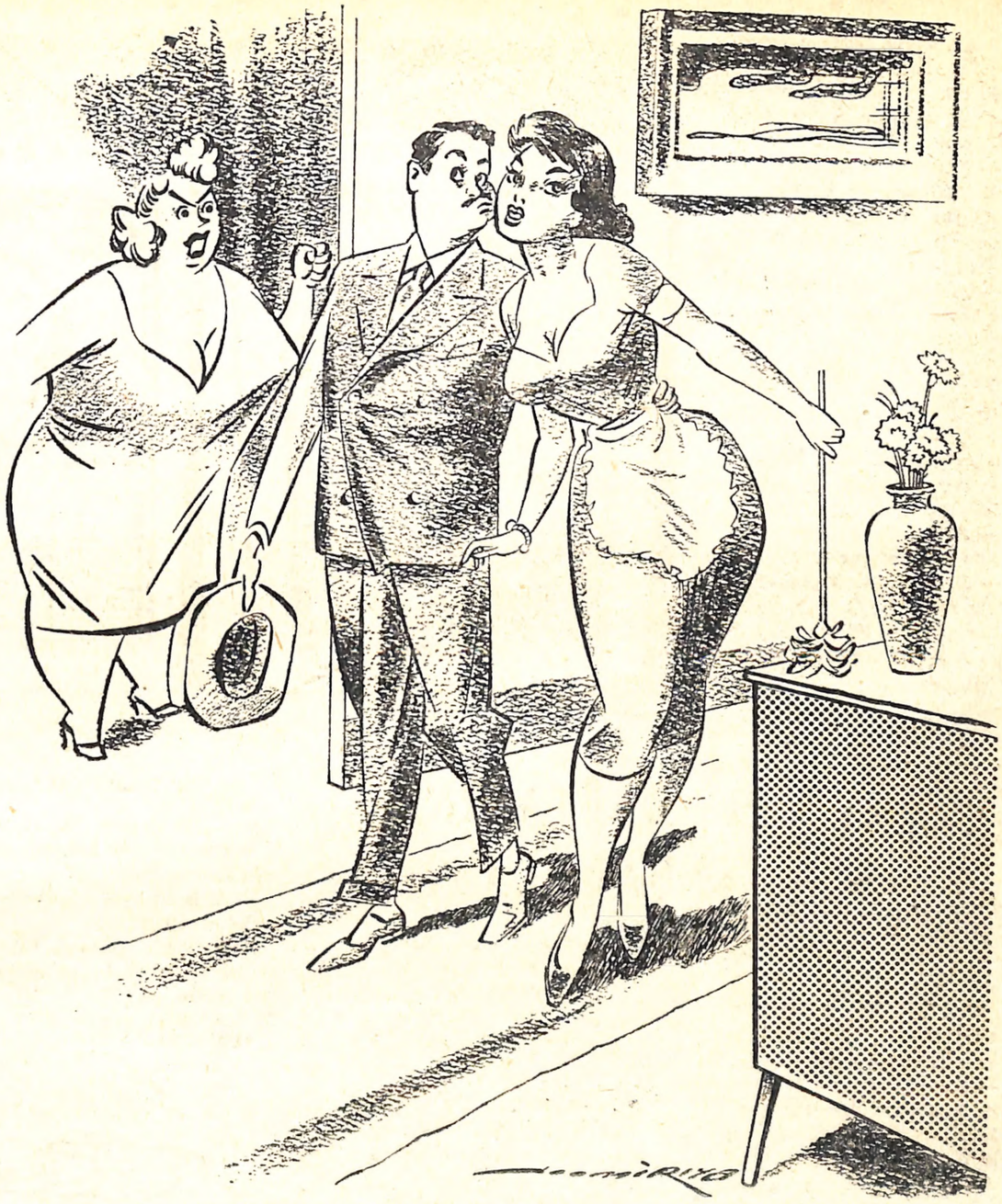

— Ne o herif?.. Gene gözlüğü takmayı unuttun mu?!..

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Söz Veriyorum...

DÖRT genç arkadaşı ile oturmuş, başına gelenleri anlatıyordu. Diyordu ki... Ha, söyliyen kimdi? diyeceksiniz... Söyliyen tüccarı muteberandan Sermayesizzade Bay Servet'ti... Kara gözlü, kara kaşlı, esmer güzeli Şahende'nin kocası Servet. Diyordu ki:

— Başıma neler geldi bilseniz?..

Şahende'nin âşığı Doktor Celâl gülümsedi:

— Hareminiz cürmü meşhut halinde mi yakaladı?

— Tamamiyle değil, değli ama, yaklaştınız... Şu benim karım olur kadın değildir... Ben ömrümde onun kadar küskanç kadın görmedim. Size de daima söylerim ya, kurudan nem kapar... Bir iki çapkınlığımı anlattıkları günden beri rahatım, huzurum kaçtı. Sokaktan geldim mi, imtihandan geçerim. Gittiğim, gördüğüm, söylediğim, dinlediğim şeyleri bilâtereddüt tekrarlamalıyım...

Her ne ise, gelelim sadede: Geçen Pazar karım annesine gitti; her Pazar gider ya... Ben de kalkıp arkadaşım Cahid'e gittim; kaynanamdan pek hoşlanmam.

Cahit bir aralık:

— Kalk seninle yukarı çıkalım, dedi, karımın şimdi ahbapları gelir.

Yukarı çıktık. Cahit pencereyi açtı:

— Bak! dedi.

Baktım, bir de ne göreyim?.. Çırçıplak iki nefîs bacak, nefîs bir çıplak vücut... Kapak resimleri kadar güzel bir kadın...

Doktor Celâl sordu:

— Tanıdınız mı?

— Hayır, maalesef, yüzü görünmüyordu... Biraz sonra odaya bir genç girdi...

Celâl gene sordu:

— Onu tanıdınız mı?

— Evet... (Müstehzi bir gülüşle) Tıpkı sizdiniz... Her ne ise, Cahit hemen fotograf makinesini aldı, resimlerini çekti.

— Eeeee...

— Cahit ertsei gün resimlerden birini bana verdi, ondan sonra da tabiî resim karımın eline geçti. Vay efendim vay!.. Karım benim yanımda gömleğini çıkarmaz. Doktorun yanında çıplak yatan kadına köpürdü...

Doktor gene sordu:

— Resim ne oldu?

— Pertavsızla kadını tanıma ğa kalkıştı, tanıyamayınca yırttı, parçalarını da yaktı...

Sermayesizzade Servet birden yerinden fırladı:

— Hah, işte karım geldi, ben gidiyorum.

Kalktı, giderken doktorun kulağına iğildi:

— O kadından bıktığın gün aman bana ciro et...

Celâl güldü:

— Hiç merak etme, dedi, müsterih ol, bunu yapacağıma şimdiden söz veriyorum.

ÇİMDİK

MODA

Kadın terzisi Lütfiye Arıbalın müşterilerinden bir genç hanım, altı ay önce evlenmişti. Bir gün sokakta rastlaştılar. Lütfiye:

— Şekerim, bu ne tembellik, dedi. Altı ay oldu galiba, sen de hiç bir hareket yok!

Genç kadın mahcubiyetle başını eğdi:

— Ne yapayım? dedi. Şu dar bedenli elbise modasının geçmesini bekliyoruz!

ŞARTLI

Gary Cooper, İnci Pirinççioğlu ile Kapalıçarşıyı dolaşıyordu. Bir antikacıya:

— Sizde Fatih Sultan'dan kalma bir şey var mı?

— Evet, dedi antikacı. Tesbihler var...

Gary Cooper ilâve etti:

— Ama dokuzuncu asırdan kalma olmalı...

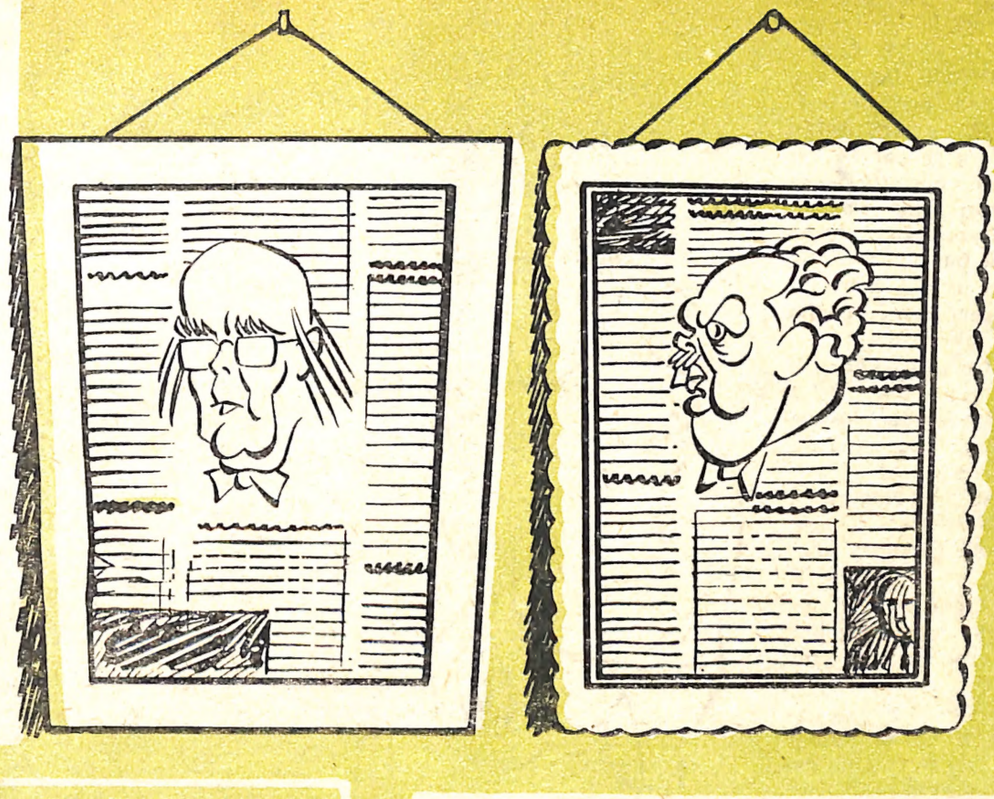

NATÜR

HAFTANIN ŞAKALARI

PEK TABİİ

Cary Cooper, Amerika'daki spor hayatından bahsediyordu:

— Hollywood'da bir atlet, kırk kilometre maraton koştuktan sonra bile pekâlâ bir seksen atlar...

Adnan Akın omuzlarını silkti:

— Tabii yahu, dedi, o kadar hız aldıktan sonra atlayamazsa ayıp!..

İSPANYADA

Cannes film festivalinden dönen fotoğrafçı Naci Girgin'e meraklı arkadaşları heyecanla sordular:

— Fransızların çevirdiği şu «Picasso esrarı» adındaki dokümanter filmi de gördünüz mü bari?

— Gördüm. Ama yalnız İspanyada tutar.

— Neden?

— E, içinde boğa resimlerinden başka bir şey yok!

TANIMAK MESELESİ

Evleneceklerdi. Kızın babasiyle ilk defa görüştükten sonra, delikanlı, sevgilisine:

— Baban galiba beni biraz aptalca buldu, dedi.

Kız itiraz etti:

— Ne münasebet ayol, daha seni iyice tanımıyor ki...

NEDENMİŞ?

Tramvayda, bir adam, yanında oturan gençten delikanlıya çıkıştı:

— Neden şu ayakta duran bayana yerinizi vermiyorsunuz? Bir çocuğu olacağını görmüyor musunuz?

Delikanlı da sordu:

— Görmemiştim gerçekten. Ama siz neden yerinizi vermiyorsunuz?

— Ben başka... Benim de çocuğum olacak. O bayan karımdır!

MÜKEMMEL ESER

Orhon Arıburnu yeni bir film çevirmişti. Sinemalarında oynatsınlar diye İpekçi'lerden İhsan'a filmi seyrettirdi ve sordu:

— Nasıl buldun?

— Mükemmel eser, dedi İpekçi, hele yanında bir de renkli karikatür filmiyle uzunca bir dünya havadisleri olursa, pekâlâ seyredilir!

İFADE

Karakola bir adam getirdiler. Memur, başkomisere haber verdi:

— Müdiriyetten sağır ve dilsiz bir herif yolladılar...

— Ne olacak? dedi başkomiser.

— Hiç. İfadesi alınacakmış!

ALLAH RAZI OLSUN

Tam evleniyordu ki, nikâh memurunun önüne giderken iki sivil koluna girdi:

— Dolandırıcılık suçundan tevkif edildiniz..

Damat bir karısına baktı, bir kaynanasına. Sonra memurlara gülümsedi:

— Allah razı olsun...

VİCDANIN SESİ

Mahkemenin ilk celsesiydi. Hâkim, suçluya:

— Kalk bakalım, dedi. Vicdanının sesini dinlemeden bu işi nasıl yaptın? anlat!

Sanık elini kulağının arkasına götürdü:

— Neyin sesi? dedi. Affedersiniz, ağır işitiyorum...

— Seni o sporcuyla artık görmüyoruz...

— Evet, terbiyesizi defettim. Bana sözde Japon güre

İR RESİM SERGİSİ:

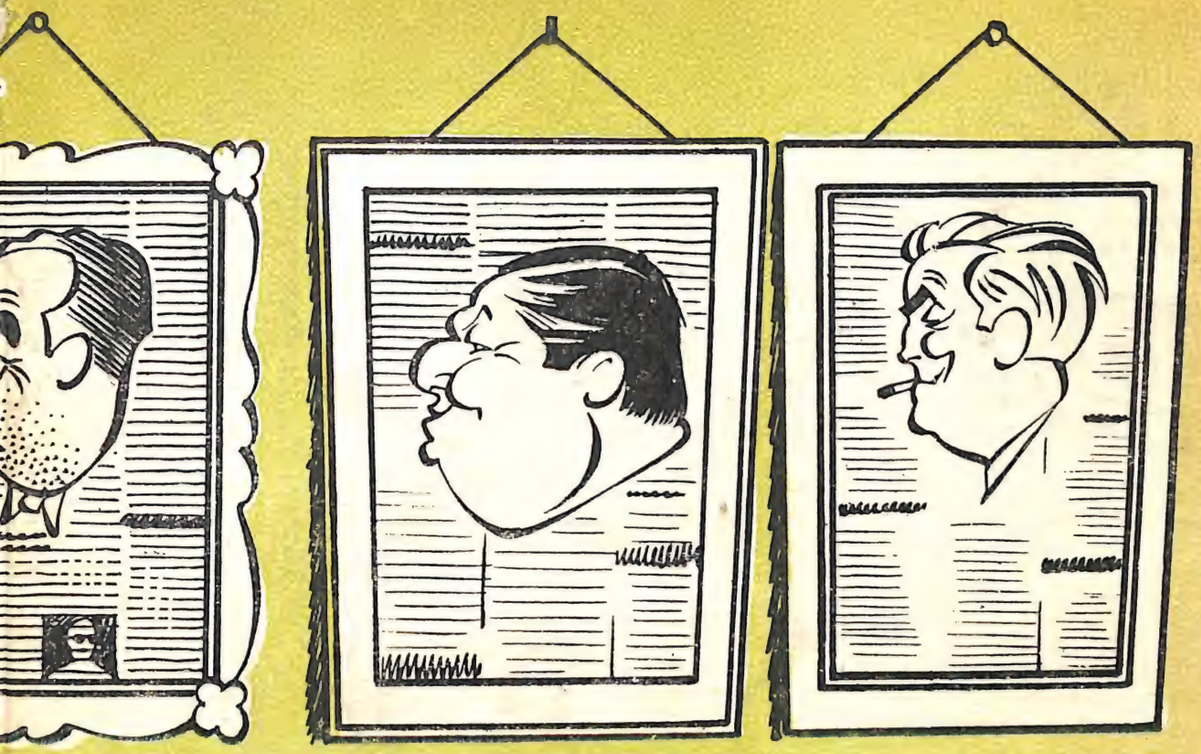

MORT !

BİZİMKİLER

Meşhur bir tüccar karısıydı. Hususi şoförü ve tabii bir de arabası vardı. Unkapanından geçerlerken bir yük arabası, yolu kapamış olacaktı ki, şoförle arabacı münakaşaya tutuştular, münakaşa kavga şeklini aldı. Kadın başını arabadan çıkarıp:

— Ne oluyor? diye sorunca, arabacının yanında ayakta duran ipsiz:

— Sizinkiyle bizimki dalaşıyorlar, dedi.

O HALDE ÖTEKİ

Sosyetenin en yeni ve en meşhur zenginiydi. Apartımanında kumar oynatıyordu. Bir akşam masada epey para kazandı ve:

— Para kazanmak, kumarda keyif verici bir şey değil, kaybetmek ise hiç değil. Ne diye oynıyayım?

Deyip kalktı. Kalktı ama, yerine karısı oturdu!

YENİ MAYO

Plâjda karısını soyunmuş görünce şaşırdı:

— Ne o? dedi, yeni bir mayo daha mı aldın bu pahalılıkta?

Kadın onu teselli etti:

— Alır mıyım hiç kocacığım? Senin patronun hediye etti!.

SIKICI ŞEYDİR

Hilton'un Roof-bar'ına tünemiş gayet güzel bir kız, birden bire, içini çekti:

— Aman yarabbi, dedi, şu beklemek kadar kötü şey yok.

Barmen nezaketle sordu:

— Kimi bekliyordunuz efendim?

— Kimi olursa...

i dersleri veriyordu ama, beş para ödemiyordu....

Isıracak it göstermez dişi
Dünyada pek az kaldı er kişi,
Saygıya lâyık değil her kişi,
Sanır kendini gerçekten kıymet,
İte ot verip, ata verme et!

Değersizlere verme sen değer.
Eşeğe semer, ata vur eğer.
Kızar eşeğe semeri döğer,
Senin yaptığın işe vurur ket,
İte ot verip, ata verme et!

Çok yüz verirsen sayın Ali'ye
Ne yapar belli, gelip halıya.
Saygı gösterme, döner deliye.
Sakın yılana etme merhamet,
İte ot verip, ata verme et!

Taşı yükünü ömür boyunca,
Bekle, yetişsin baharda yonca.
Eşek eşektir verilmez gonca,
Yeter eşeğe yonca bir demet,
İte ot verip, ata verme et!

Koyun yerine konulmaz keçi,
Aslana köpek gider mi elçi?
Dışdan okunmaz insanın içi,
Fasulye gibi sayılır nimet.
İte ot verip, ata verme et!

Sen insan sandın, bak o havladı.
Kendi cinsini yedi, avladı.
Çiğ süt emmiştir insan evlâdı,
Şeytana bile okutur rahmet,
İte ot verip, ata verme et!

Herkes giderken böyle Mersine
Terslik edip te, gitme tersine!
Harcarlar sonra pisi pisine...
Her yerde hay hay, her zaman evet,
İte ot verip, ata verme et!

Falan Filân

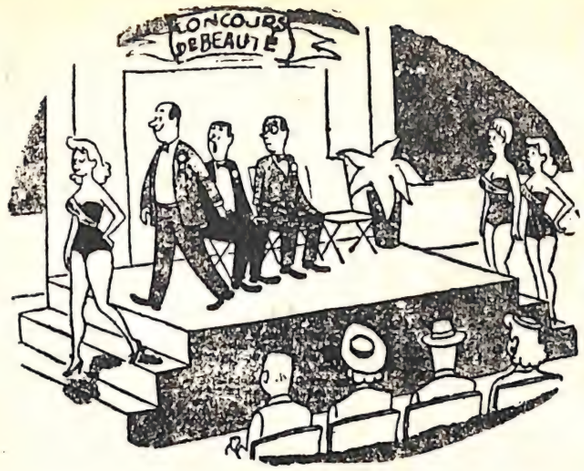

— Galiba geçidin bitmesini beklemeden oyunu verdi!..
— Fransız —

— Karımın doğum günü için güzel bir pasta hazırlayınız... Geçen yıllardaki gibi yine 24 mum dikilecek! — Fransız —

BU NÜKTE SENİN Mİ?

Peters, gayet nüktedan bir tiptir. Bir çay toplantısında, ona bir fıkra anlattılar ve sordular:

— Doğru söyle Peters, bu nükte senin mi?

Peters, fıkrayı anlatanı hiç sevmezdi:

— Katiyen, dedi, bilhassa şu andan itibaren...

●

ATLATMA!

Güzel Gilberte, kendisine balta olan âşıkını atlatmağa çalışıyordu:

— İmkânı yok, pazara gelemem. Bir nişana davetliyim...

— Pazartesi?

— Düğündeyim. Salı doğum, çarşamba da cenaze...

DÜNYA MİZAHINDAN :

CHVALİER de Raspignac, danteller içindeki asillerin arasında ilerledi. Güzel Markiz de Manellier'nin âşıkı Orange dükünün önüne gelince bir karış mesafede durdu:

— Demek...

Bu kelimeyi öyle bir sesle söymişti ki, herkes, yarı müstehzi bakışlarla susmuş, kalmıştı. Chvalier de Raspignac, yakışıklıydı. Lâkin daha asiller arasında yeni görülüyor, kudreti ve kılıç kullanmaktaki efsaneli şöhreti hakkında henüz kimse bir şey görmüş bulunmuyordu. Bir patırdı çıkacağı âşikârdı. Netekim, Orange dükü, derhal eldivenini gencin yüzüne çarptı:

— Şartlarınızı uşağıma söylersiniz... diye gürledi.

Beriki gayet kibar bir tavırla:

— Tenezzül edin de size söyliyeyim daha iyi. Çünkü uşaklarınızın dilsiz olduklarını herkes bilir...

Bundaki ima, çapkın dükayı deliye çevirdi. Raspignac:

— Kılıçla, saray salonunda ve karanlıkta döğüşülecek. Salonda şahit bulunmıyacak! dedi. Kral sarayı tabiatiyle her türlü şüphenin üstündeydi.

Markiz de Manellier'nin iftiharlan memeleri toparlanmıştı büsbütün. Rakibelerinin hepsi hasetten sararmışlardı. Asiller kalabalığı içinde, bir genç ve yakışıklı delikanlı, sarayın en namlı Chevalier'sine hakaret etmişti. Düello edeceklerdi. Bütün bunlar da hop pa Markiz de Manellier'nin uğruna oluyordu. Az zevk miydi bu?

Ertesi akşam, iki kişizade saraya geldiler. Onları bizzat kral karşıladı.

— Buyurun baylar, dedi. Markiz, benim yanımda, düello'nun galibine intizar edecek...

Bunun mânasını ikisi de anladılar. Çünkü düello, kadının değerini kralın gözünde bile artırmıştı.

Kılıçlarını çekerek karanlık salona girdiler.

Markiz kralın kolunda, heyecandan tirtir titriyordu. Belini

kralın koluna verdi. Bu, baygınlık numarası gibi klâsik bir jest değildi. Sadece bir erkeğe ihtiyacı vardı kadının.

On beş dakika sonra bir şangırtı koptu. Kapılar açılıp ışıklar götürüldüğü zaman Orange dükünü, endam aynasının dibine, kanlar içinde gördüler. De Raspignac, kanlı kılıcı elinde, ayakta duruyordu. Ayna kırılmıştı. Genç Shevalier:

— Aynada beyaz gömleğimin hafif ışıklarını görünce ben zannederek saldırdım. Cam kırılınca ben de kılıcımı uzattım... demekle yetindi.

Kral:

— Peki, genç galibin harp ganimetini kendisine teslim ediyorum. Diyerek Markizi, Chevalier'nin koluna verdi. Onları doğru kendisinin yatak odasına götürdü.

Hikâyenin bundan sonrasını kralın hâtıra defterinden okuyalım, (Krallar da ne olsa insandır ve hattâ hâtıra defteri tutanlar vardır içlerinde):

«Markiz de Manellier ateş püskürerek yanıma geldi:

— Majeste, dedi, hakarete uğradım...

— Sakin olunuz Markiz... Bu haliniz nedir?

— Majeste... Burada başbaşayız... Benim, erkek diye nasıl deli divane olduğumu, nasıl kudurduğumuzu efendimiz herkesten iyi bilirsiniz... O alçak Chevalier...

— Orange dükü mü?

— Hayır canım, şu pis... Raspignac...

— Ee?..

— Erkek değilmiş...

— Rica ederim Markiz, neler söylüyorsunuz? Genç, yakışıklı, güçlü kuvvetli bir adam... Gürbüz ve sıhhati yerinde...

— Öylesi değil...

— İsterseniz hekimbaşıya muayene ettireyim. Tedavisi yoluna gidilsin...

Markiz de Manellier, hıçkırarak kollarına atıldı, Artık saray âdâbı filân kalmamıştı:

— Ah majeste... Öylesi değil... sizin kadar bile erkek değil o... O sahiden kadın, basbayağı, benim gibi bir kadın...

Zavallı Markiz... Orange dükü gibi bir âşıktan olmakla kalmadı, yenisini de elde edemedi... Hay çapkın kız hay... Mabeyinciyi gönderip Chevalier'yi odama çağırtacağım ama, açıkçası korkuyorum. Saray ne demez?»

— Roger Phillippe —

★

ŞİMDİ İYİLEŞTİ

Amerikalı asker İgnacio Herrera 14 seneden beri kaçak olarak aranıyordu. Geçenlerde teslim olmuş ve kendisini şöyle müdafaa etmiştir:

— O zaman annem çok hastaydı, şimdi iyileşti.

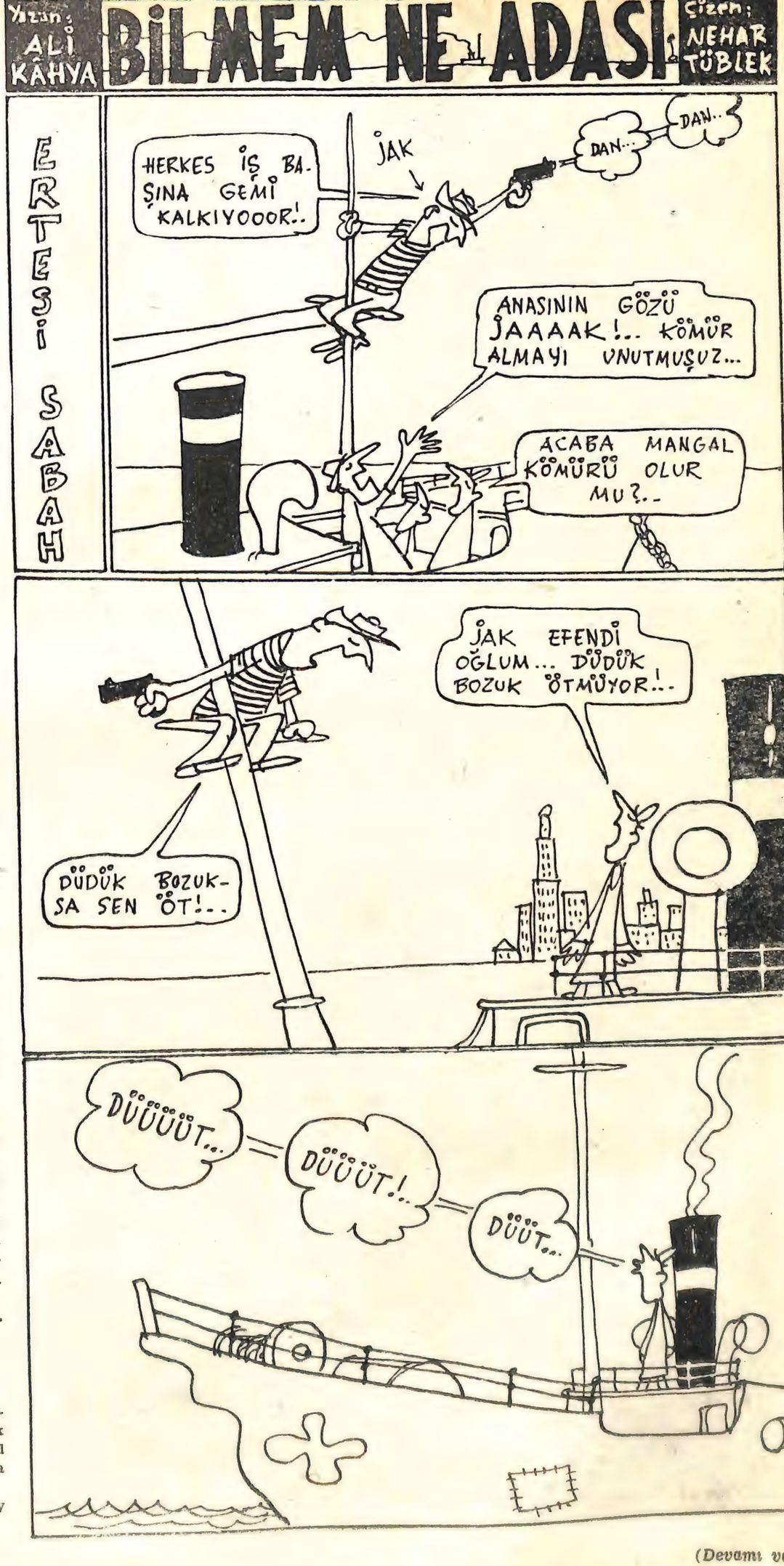

(Devamı var)

Pehlivan Koca

★ Yazan: Baş altı pehlivanı KAZIKÇI BEKİR ★

BEN hayatta hiç mes'ut olamamış bir kadınım beyefendi. Şimdi de bu adam beni iğfal etti. Kendisinden dâvacıyım. Emniyetimi su_istimâl etti. Bundan sonra müstamel bir emniyetle nasıl yaşarım? Hem yalan söyleyerek emniyetimi su-i istimâl etti, hem de beni dolandırdı. Ah, ne bahtsız başım varmiş benim...

Daha on beş yaşımdayken dünyanın kaç bucak olduğunu anlamadan dünya evine girdim. Kocam çok zengin bir adamdı. Ancak bir sene dayanabildi. Siz den iyi olmasın çok iyi kalpli bir adam olduğundan, bana bir apartman bırakarak öldü. İkinci kocam, Rıza Bey, ah affeder siniz, Rıza üçüncüsüdür, dur ba kayım neydi adı?... Her neyse, adı lâzım değil, ilk zevcimden de iyi kalpli idi. Daha evliliği_mizin ilk gecesi kalp sektesinden kucağımda can verdi. Merhumdan Mahmutpaşa'da bir han la iki dükkân kaldı.

Allah rahmet eylesin, üçüncü kocam çok sağlam adamdı. Bu zamanda öyle erkek nerdeee?... Şimdikiler eski belediye otobüsleri gibi adamı yarı yolda bırakan çürük çarık şeyler. Tam üç sene dayandı. Sonra o da bozuldu. Hekimler, hocalar tamirden

âciz kaldılar. Rahmetliden dört taksi ile bir apartıman kaldı.

Dördüncü kocam nur içinde yatsın, ben onun son günlerine yetişebildim. Zavallı fakir olduğundan iki evden başka bir şey bırakmadı. Beşincisi iyi idi, hasta ama, o da iki giyişte kaçan ipek çoraplar gibi pek nâzik bir şeymiş. Altı ay geçmeden, aman ayrılalım, dedi. Zarar ziyanıma karşılık bir apartıman da ondan alarak, güzellikle ayrıldım.

Bundan yedi ay öncesi, onuncu kocamı da toprağa verince, artık kocadan yana kısmetsiz bahtsız bir kadın olduğumu anladım... Siz nüfus kâğıdıma bak mayın. Orada doğumumu 1311 diye eski tarihle yazılı ama, nüfus memuru 1911 yazacakken yanlışlıkla 1311 yazmış. Hiç ben altmış gösteriyor muyum?

Kocadan ağzım yandığı için Beyefendi, bir daha kolay kolay hiç bir erkeğe güvenemedim. Allah sizi inandırsın beş ay yapa yalnız yaşadım. Ama olmuyor Beyefendi, olmuyor. Yalnızlık Allaha mahsus... Bâri bu sefer bahtım gülsün diyerek evleneceğim erkeği ince eleyip sık dokudum. Hercai-meşrep kadın değilim vallahi... Ama ne yapayım ki erkek milletine güven olmuyor. Benimle bir yastıkta ihtiyarlayacak birini ara_mağa başladım. Haklı değil miyim? Haksızsam, haksızsın deyin rica ederim.

Bu sefer pehlivan güreşlerine merak sardım. Bizim pehlivanlarımız dünyaya nam saldık larından içlerinde helbet güvenilir, inanılır, dayanıklı bir koca bulabilirdim. Kırkpınar gü_reşlerine gittim. Maşallah, hepsi de aslanlar gibi... Hangisine evlenme teklif edeceğimi şaşırdım. İçlerinden bu Bulgaryalı Hurşit pehlivanı gözüm kesti. Çünkü bu, hem alaturkacı, hem alafrangacı imiş. Eh sırasına gö re ikisi de insana lâzım olur. Yarımburgazlı Ârif Pehlivanla, Kemerburgazlı Sâlih Pehlivanın da sırtlarını çayıra yapıştırınca, tamam dedim içimden, bu herifte iş var... Sırım gibi delikanlı. Gemi halatı gibi düğüm düğüm pazular. Bir göğsünü iki kolumla kucaklayamam. Bir de zeytin yağına bulanmıyor mu, şeytan git heriflen çayırların üstünde alt alta üst üste güreş et diyor. Kendi kendime, «sıkı dur Melâhat, sen nelerini gördün. Sonradan hepsi de kof çıktı. Görünüşe aldanma» dedim. Adamın ahlâkı, namusu hakkında iyi bir tahkikata giriştim. Artık peşini bırakmadım. O nereye, ben de oraya... Tek namuslu a_dammış. Nereye gittiyse, karşısındakini yere vurdu. Çayırda aslan, minderde kaplan... Bir kündeye getiriyor, bir köprüye getiriyor, bir kaz kanadı alıyor, olur şey değil... Bir paça daldı mıydı kurtuluş yok. Hele el enselerine doyum olmaz.

Artık tahkikatım bitince, bir kenara çektim:

— Maşallah çam yarması gibi adamsın, dedim. Tam aradığım ideal bir kocasın... Sana güvenebilir miyim?

— Güven! dedi.

— Ama öbür kocalarım gibi sen de sonradan su koyverme! dedim. Bu direk gibi ensen, aslan pençesi ellerin yalan söylemiyor ya...

Yemin billâh etti, ben de inandım. Meğer herif beni kandırmıyor muymuş?... Kendisinde gözüm olduğunu anlamış, hasımlarına para yedirir, danışıklı dö güşlen yenermiş. Hiç öyle ol_masa, iki ayda çürüğe çıkar mıydı?.. O tunç baldırlar, o heykel gibi vücut hep gösterişmiş. Yalancı herif, alçak, namussuz!... Beni iğfal etti. Emniyetimi su-i-istimâl etti. İki ayda bir deri, bir kemik kaldı. Yataktan belini doğrultamıyor. Herifi pompayla mı şişirmişler, nedir?...

Kocalık vazifelerinin hiç birini yerine getiremiyor. Bana evlilik saadetini tattıramadı. Maksadı ap açık, beni dolandırmakmış. Nerdeyse bugün yarın ölecek, öldüğüne yanmam, rahmetliler gibi bana kalacak ne evi, dükkânı, taksisi, ne de apartımanı var. Mundar heriften kala kala bir yağlı, kokmuş kisbet kalacak... Onun için bir an önce ayrılmak istiyorum Beyefendi... Ah ben ne kısmetsiz, ne bahtsız bir kadınım. Dünya yüzünde kocadan yana hiç gülmedim Beyefendi...

— Kocanızı tebrik ederim...
— Evli değilim ki!...
— O halde vakit geçirmeden evlenmelisiniz!..

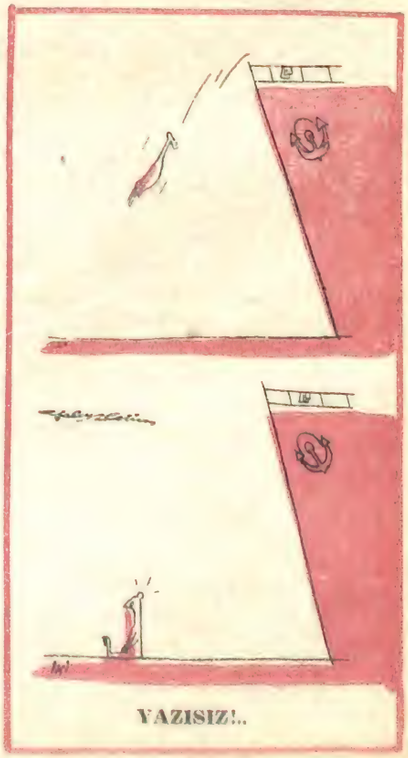

YAZISIZ!..

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

YAZISIZ!..
— Fransız —

İTALYAN FIKRASI:

Bruno Bartellini, traş olurken karısına:
— Her sabah traş oldukça yirmi yıl genç-leşiyorum.. dedi.
Karısı göğüs geçirdi:
— Bana kalırsa akşamları traş ol!

MACAR :

Kunoş Teatro'nun genç artistlerinden Magdalena, arkadaşına:
— Şu giden aktörü görüyor musun? dedi. Bundan evvelki piyeste benim babamdı...
Arkadaşı kayıtsızlıkla omuz silkti:
— Biliyorum. Geçen sene tam sekiz ay benim babam oldu!

AMERİKAN :

Texas'ın Kızılderili kanından gelme cahil bir çiftçisi şehre gelip bankadan 500 dolar borç almak istemişti. Memur:
— Kaç koyununuz var? diye sordu. Çiftçi durumunu ispat edince üç ay vadeyle istediği parayı verdiler. Üç ay sonra çiftçi bankaya bir torba altın ve bir torba kâğıt para ile döndü. Borcunu ödedi. Altınları gören memur:
— Doğrusu bu altınları bizim bankaya yatırmalısınız.. deyince çiftçi sordu:
— Olur, ama kaç koyununuz var?

NORVEÇ :

Hans Haagen, lokantaya girdi. Listede bir kayıt vardı: Listemizde yazılı olmıyan herhangi bir yemeği de isterseniz hemen yaparız... Hans garsona:
— Balinalı sandöviç istiyorum.. dedi.
Garson gık demeden gitti. Biraz sonra özür dileyerek döndü:
— Patron affedersiniz diyor. Bir bütün balina var, onu da bir sandviç için parçalıyamıyoruz.

HOLANDA :

Julianz'nın çocuğu olmuyordu.
Bir doktora başvurdu. Durumunu anlattı.
Doktor:
— Derhal soyunun!
Deyince, Juliana itiraz etti:
— Ama doktor, ilk çocuğumun kocamdan olmasını tercih ederim...

FİN :

Franz'ın karısı yeni doğurmuştu, küçük oğlunu hazırlıyordu:
— Güzel bir melek, sana bir minimini kardeş getirecek. Görmek ister misin?
Çocuk omuzlarını silkti:
— Hayır, dedi. Ama meleği gösterirsen o başka...

AMERİKAN :

Büyük aktör Williams Willimason, o gece «Saygılı yosma» da zenci rolünü oynadıktan sonra hemen trene atladı. Öyle acelesi vardı ki, makiyajını silmeği dahi unutmuştu. Girdiği kompartımanda, yolculardan biri kabaca onu itti:
— Burası zencilerin yeri değil...
Willimason hemen mendiline sarıldı. Yüzünü sildi ama, nafile. O zaman dehşet içinde:
— Eyvah, diye bağırdı. Galiba trene benim yerime tiyatronun kapıcısı bindi!

YAZISIZ!..
— İtalyan

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMEŞİ BİZDEN...

Hanende — «Gemilerde talim var, bahriyeli yârim var!..»
Bahriyelinin karısı — Kim bu kadın, cevap ver bakalım?!..
Yazan: Abraham Gülkadınoğlu, Ankara Üni. Tıp Fakültsi.
Çizen: Nehar Tüblek..

ABDEST DE ALIRIZ

Bektaşinin biri, sofunun birine misafir olur. Ev sahibi namaz vakti gelince:

— Kalk, namaz kılalım, der.

Bektaşi:

— Eyvallah erenler! diyerek namaza durur.

Bir ara sofu, bektaşinin namazı abdestsiz kaldığını farkederek:

— Sen namazı galiba abdetsiz kılıyorsun, der.

Bektaşi cevap verir:

— Allah Allah, namaz kıl dedin, kıldık erenler, istersen abdest de alırız, yahu!

SADİ UYSAL
İskitler Cad. No. 267
ANKARA

BELÂ

İçkinin yasak olduğu devirlerde içkiye müptelâ bir bektaşi, bir mezara girerek mumunu yakıp içmeye başlar. O sırada mezarın yanına gelen mezar bekçisi ışığı görünce sorar:

— İnmisin cin misin? Ne zamandan beri buraya geldin?

Bektaşi de:

«— Ben insanım. Kalû dediler ben buraya geldim. Belâ dediler sen buraya geldin» diye cevap verir.

HİCRİ KÖROĞLU
Evkaf apartımanı kapı 4, kat: 3
daire: 3 — ANKARA

● ● ●

HAYRET DOĞRUSU

Kaç yıl önce emekliye ayrılmış olan Profesör Şekip Tunç, boş vakitlerinde resim yaparak oyalanır. Günün birinde, bir resmini alıp Nurullah Berk'e götürdü:

— Nasıl bu, üstad? dedi.

Nurullah, atölyesinde çalışıyordu. Hiç bir şey söylemeden fırçasını kırmızı boyaya batırıp resmin ötesine berisine çabucak geniş, kırmızı lekeler serpiştirdi. Bir başka gün, Sabahattin Eyuboğlu ile Bedri Rahmi'yi ziyarete gitiler. Şekip hoca yine bir resim götürüyordu. Bunu Bedri'ye gösterdi. Ressam:

— Hadi gelin gidip kafaları çekelim...

Deyince hoca dayanamadı. Sabahattin Eyyuboğlu'ya:

— Bizim ressamlara bir hal olmuş yahu, dedi. Gençlerin yetişmesine bir türlü tahammül edemiyorlar...

ERKEK Sabahat

★ MİZAHİ ROMAN — 20 ★

Yer boşaltmak için, bizi bahçeden medresenin odalarına tıkıyorlardı. Andon, Ali, ben üçümüz, biribirimize yapışmıştık. İtiştire kakıştıra bizi bir taş odaya soktular. İçerden «doldu, yeter!.» diye bağırıyorduk. Onlar, ha babam itiyorlardı. İhtiyar bir adam:

— Artık kâfi!.. diye bağırdı.

Dilenci kampının memuru:

— Kim ulan o ukalâlık yapan? O serseri herif kimse ortaya çıksın!.. diye bağırınca, hepimizde ses, soluk kesildi. Taş odanın kapısı üstümüze kapandı.

Kapatıldığımız taş odada balık salamurası gibi üstüste yığılıp kalmıştık. Bu küçük odada, nefeslerle, cıgara dumanları ile çarçabuk ısınmış, önce güzel gelmişti ama, biraz sonra zırıl zırıl terlemeğe başladık. Biz Ali ile beraberdik. Kör Andonu başka bir odaya kapamışlardı. Buraya evvelden alışık olanlar, bir kaç kere girip çıkanlar pek aldırış etmiyorlardı. Boş buldukları üç dört karışlık yere yanlamışlar, cıgara tüttürüyorlardı.

Ali, kolumu dürttü:

— Ne var? dedim.

Yavaşça:

— Bak, bak!.. diye fısıldadı.

İşaret ettiği tarafa başımı çevirince şaşırıp kaldım. Bizim le beraber, sakallı, topal bir adamı da içeri tıkmışlardı. Adamın dizinden aşağı bacağı kopuk olduğu için koltuk değneği vardı. Şimdi o topal adam, pantalonunu çözmüş, dizinden yukarıya baldırına bağladığı, bizim kopuk zannettiğimiz ayağını çözüyordu. İşini bitirince, iki ayağı üstüne bağdaş kurdu, cıgarasını yaktı.

Aliye:

— Ne o oğlum? dedi, hiç görmedin mi?

Ali sesini çıkarmayınca:

— Benim de senin kadar bir oğlum var, dedi, onun iki ayağı da topal... Meşin dizlikleri üzerinde yürür. Ama o küçük yaşta topallığa alıştığı için sekiz on saat çalışabiliyor. Sonra eve gelince, ayaklarını çözüyor.

Ali:

— Acımıyor mu amca?.. diye sordu.

— Benimkiler acıyor ama, oğlum iyice alışmış... Hattâ o kadar alışmış ki, iki ayağı üzerinde yürürken rahatsız oluyor da, bazan gezmeye giderken bile ayaklarını kıçının altına bağlayıp öyle sokağa çıkıyor.

Başka biri de bir gözündeki siyah bezi çözüyor, öbür köşede bir adam, dirsekten kopuk takma kolunun kayış bağlarını gevşetiyordu. Küçük odanın içi, Adlî tıbbın otopsi salonuna dönmüştü.

Yanımızda bir dirseğinin üzerine abanmış bir delikanlı:

— Bunlar hep sahtekâr herifler!.. dedi.

İhtiyar dilenci bu söze alındı. Fakat kızmadı, bir filosof gibi konuştu:

— Evlât, dünyada kusuru olmayan var mı?

Hiç olmazsa bizim sahtekârlığımız ortada, bu sayede ekmek parası kazanıyoruz. Bir kadın evlenmek istediği erkeğe sahtekârlık yapmaz mı? Benim şu, şu, şu kusurlarım var mı der? Erkek kafese koymak istediği kadına karşı kendisini olduğu gibi mi gösterir.

Elbise, boyunbağı, ütü, süs, kadınların makiyajı, gösteriş değil mi?.. Manav bile meyvanın iyisinden mostra yapar.

Delikanlı:

— İşte bizi buraya tıktılar, dedi. Yap burada sahtekârlığını...

Ali:

— Karnım acıktı, dedi.

Benim de karnım acıkmıştı. Demin aramızda bizimle bu odaya tıkılan yaşlı bir kadın vardı. Şimdi onu göremiyorum.

— Kadın vardı, ne oldu? diye sordum.

İhtiyar güldü:

— Hangi kadın? dedi, o kadın değildi ki... İşte şu adamdı o... Takma saçları, çarşafı da üstüne oturduğu bohçada...

— Neye öyle kadın kılığına girmiş amca?

— Kadınlara, ihtiyarlara, çocuklara daha çok acırla rda onun için... Böyle dipdiri otuz yaşında herif dilenirse kim para verir?

Kadın kılığını çıkaran dilenci ayağa kalktı. Kapıyı tekmelemeğe başladı:

— Açın ulan!.. Helâya çıkacağız!..

Öbürleri de onun bağırtısına katıldılar. Bu cünbüş bizim de hoşumuza gitti. Ali de, ben de dilenci kampında olduğumuzu unutmuştuk. Hep beraber bağırıyorduk:

(Devamı var)

Mahallenin Kısmeti

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 2 ★

Kahveci Bilâl:

— İyi ama kardeşlik, dedi, bu adam zornan istiyor. Hacı olmuş, dedem yerinde herifi, şu parmak kadarlık kızı karı diye almak düşer mi? Besbelli herifin mezhebi geniş...

Terzi Osman:

— Geniş olmasına geniş birader, dedi, ben kendisine hisse olsun diye bir kaç da kıssa anlattım. İnsan yetmişinden sonra evlenirse, konu komşu yardımıyla mutlak çocuk sahibi olur, dedim. Ne dese beğenirsin?

— Ne dedi?

— Ne diyecek? Her koyun kendi bacağından asılır Osman efendi oğlum, dedi.

— Vay boynuzlu vay!..

— Karı bal gibi herife taktıracak, sana bana ne?..

— Herif gönüllü muhabbet tellâlı be...

— Amaaann bize ne?

— Öyle söyleme Yunus Efendi. Hepimiz ehl-i eyâliz. İster miyiz mahallemizde böyle şey olsun?..

— Orası öyle...

— Bu herif hacı macı değil, hep numara...

O zamana kadar hiç sesini çıkarmadan gazete okur gibi yapan, kulağı da konuşulanlarda olduğu için, her satırı on, on beş kere okuyan mahallenin muhtarı Seza bey, gazeteden başını kaldırdı. Çipil mavi gözleriyle bir teki çatlak gözlük camının üstünden bakarak, okumuş bir adam olduğunu ortaya koydu:

«Çok hacilerin çıktı haçı zir-i begalde.»

Anlamadılar ama, kahvedekiler onu onayladılar:

— Öyle öyle Sezai bey...

— Valllahi doğru...

O sırada yalınayak on üç, on dört yaşında bir çocuk koşarak kahveye nefes nefese girdi:

— Geldi, geldi Bilâl amca...

Kim geldi? diye sormak ayıptı. Kahvedekiler, hep birden elektrik düğmelerine basılmış gibi fırladılar. Sonra birbirlerinden utanarak yavaştan aldılar.

Kırkmerdiven mahallesinin erkekleri sokağa dökülmüştü. Gelin arabasının şoförü Recep boyuna klakson çalıyor, mahalleyi ayağa kaldırıyordu.

Evli erkekler, karılarından korktukları için, gelini seyrederken Hacı Mesut'un bahçe duvarını siper almışlardı. Yine de birbirlerine karılarından korktuklarını belli etmemek için, duvar dibinde ellerini arkalarında bağlamış, kabadayı kabadayı geziniyorlardı.

Şoför Recep direksiyondan atladı. Eğrelti otlarıyla, çiçeklerle süslü kapıyı açtı. Önce Hacı Mesut arabadan indi.

Tesviyeci Hüsamettin dayanamadı:

— Kerresteeee!.. dedi.

Berber kalfası da kendini tutamadı:

— İskele babası herif!.. dedi.

Bu benzetiş tam da yerindeydi. Kacı Mesut, iskelelerdeki kocaman demir babalar gibi yukarıdan aşağı sanki kalın bir direkti, yürüyen bir kütük...

Hacı Mesut'un arkasından, arabanın kapısından önce beyaz sire kumaştan bir iskarpin uzan zandı. Beyaz güvercin gibi bir şeydi bu. İnce ayak bileği, sonra belli beliriz çorap içindeki yumuşak çizgili bacak yuvarlağı...

Evli erkekler göğüs geçirdiler. «Mahallenin kısmeti» uzun eteğini bir eliyle tutarak arabadan indi.

«Mahallenin kısmeti» yüz adım öteden göründüğüne göre, Lokman hekimin ye dediği çeşitten bir piliçti. On sekizinde var yoktu. Eski konakların taşlığındaki içi kurtlanmış büyük direklere benzeyen Hacı Mesut, kızın yanında paytak paytak yürüyordu. Besbelli koca moruğa eve gidene kadar elleri ayakları fazla geldiği için, ne yapacağını bilemiyor, boyuna sakalını sıvazlıyordu.

«Mahallenin kısmeti» nin üstünde gelinlik, başında da telli duvak vardı. Onlar arabadan inince, ahşap evin büyük kapısının iki kanadı birden açılmıştı. Sanki içeriye yaşlı bir damatla körpe gelin değil de, bir at arabası eşya girecekti.

Hacı Mesut ile gelin, kapıdan girene kadar kimsede ses çıkmadı. Yalnız muhtar Sezai beyin, at dudağına benziyn alt dudağı sarkmış, eskilikten, yağdan parlayan kravatına salyası beyaz bir ibrişim gibi akıyordu. «Mahallenin kısmeti» nin kapıdan girişini görebilmek için erkekler bahçe duvarından başlarını teker teker uzatınca, kahveci Bilâl'in karısı Ferdane onları görmüştü:

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

DOLDURDUK

Bektaşinin birisi gittiği bir davette geç vakitlere kadar kalır ve her bulduğu ve gördüğü şeyleri yer. O kadar çok yer ki, karnının ağrısından sabaha kadar uyu yamaz. Sabahleyin erkenden kalkal, çok mühim bir işini halletmek için yola çıkar. Varmak istediği yere ulaşabilmesi için de köprüyü geçmesi lâzımdır. Tam yarıyola gelir ellerini karnına doğru tutar ve geri istikamete doğru kaçmıya başlar. Köprüyü yayan geçemiyeceğini anlar. Niha yet karşıdan karşıya insan nakleden sandallardan birine biner. Sandala oturur. Vakit erken olduğu için başka müşteri de yoktur. Epey bekler, karnı gittikçe daha fazla ağrımağa başlar. Canı sıkılır ve sandalcıya sorar:

— Kalkıyor muyuz oğlum?

— Dur daha sandal dolmadı.

Aradan yine bir hayli zaman geçer, yine sorar, sandalcı da ayni cevabı verir. Yine bekler, ellerini karnına bastırır, oğuşturur.. Birden bu sancılar ve sandalcıyla uğraşırken yüzüne bir ferahlık gelir ve sandalcıya bağırır.

— Haydi çek oğlum, şimdi doldurduk.

ALPER PEHLİVAN
Kurtuluş Yuva Ap. No. 253
Kurtuluş - ŞEHİR

YETİŞ YA PİR!..

Bir gün bektaşinin biri eşeğiyle yolda giderken eşek bir bataklığa saplanmış kalmış. Bektaşi inmiş aşağı, dehlemiş, dahlamış, orasından çekmiş, burasından çekmiş olmamış, «Yetiş ya Ali!» demiş olmamış, «Yetiş ya Hasan, yetiş ya Hüseyin» eşek bir türlü çıkmıyor.

Orada bir bey oturuyormuş. Bektaşinin bu hareketini görmüş ve bahçıvanını çağırarak:

— Git şu adamın eşeğini kurtar, ıma, evvelâ «Yetiş ya Ebubekir» diye bağır, demiş.

Bahçıvan, güçlü kuvvetli dev gibi bir adammış. Gitmiş bektaşinin yanına:

— Baba erenler, demiş, dur sana yardım edeyim.

Bahçıvan: «Yetiş ya Ebubekir Sıddık» dediği gibi eşeği yakalayıp sökmüş, çıkarmış.

Bektaşi bakmış ki Ali Ebubekirden küçük düşecek, demiş ki:

— Tevekkeli çağırdığım halde Ali gelmedi. Bu basit işe Ebubekiri gönderdi.

ÜSTÜN YÜREKLİ
Mithatpaşa cad. No. 1008
Göztepe - İZMİR

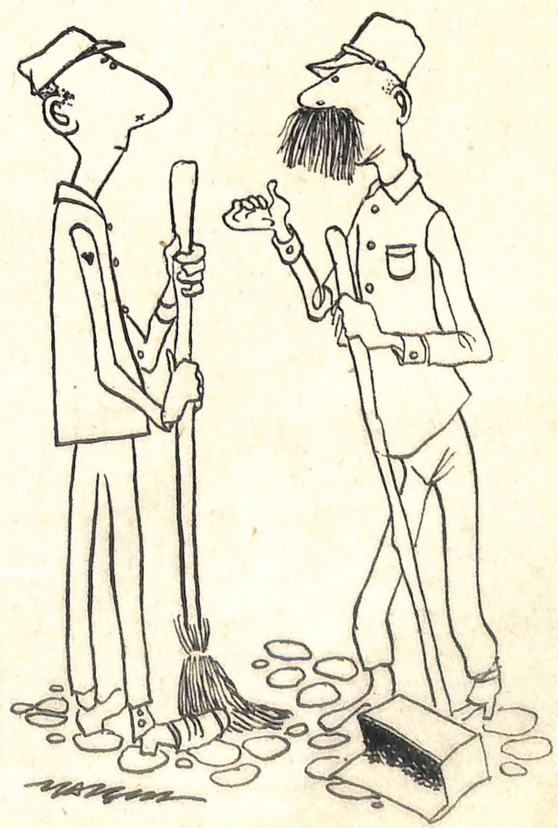

— Yahu!.. Seksen kere söyledim, süpürgeye ihtiyacım yok benim!..

HİND Karikatürleri

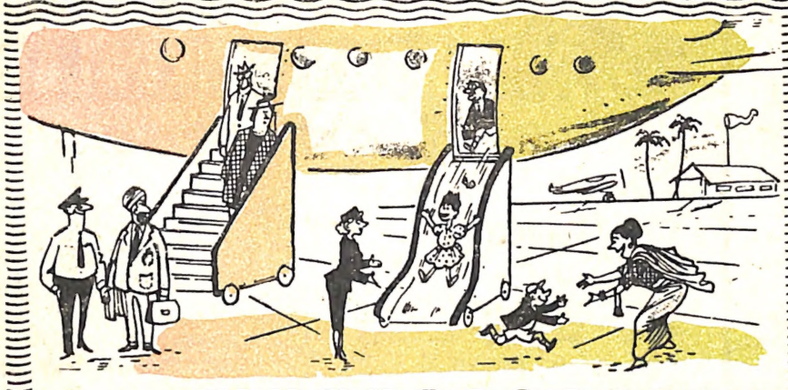

Çocuklara kolaylık !..

—Kocam mı ?... Dün akşam Sirke gitti !..

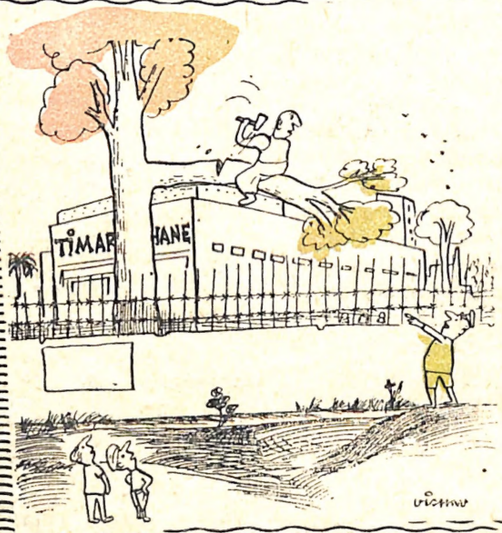

Gardiyan—İn ordan aşağı... Seni gören deli zannedecek !..

Yazısız !

Sigortacı—Hayat sigortası olmanız için son fırsat bayım !..

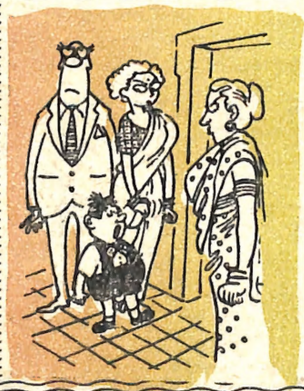

Çocuk—Merak etme teyze, evde karnımı doyurdumda geldim !..

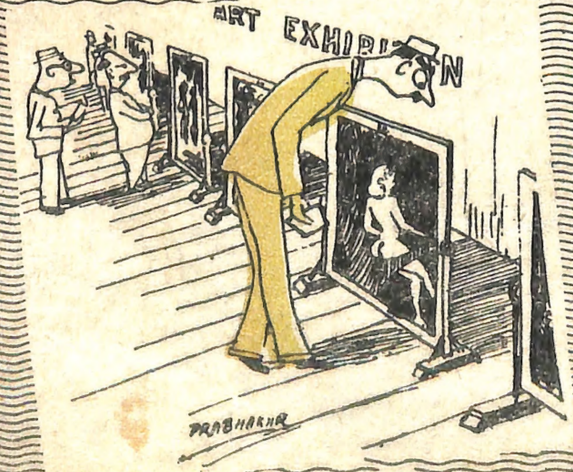

Yazısız

—Ooo!.. Merhaba arkadaş !..

GRAFİKA.

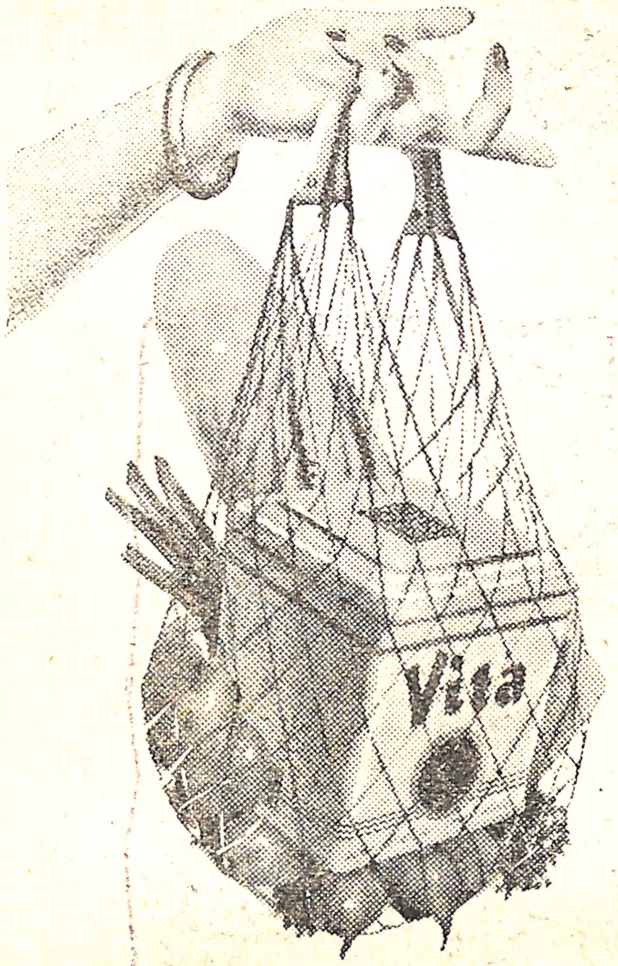

VİTA, paranızın en iyi karşılığıdır.

VİTA, her yemeğinizin lezzetini ve besleyici kıymetini artırmakla, size, mutfak bütçenizden esaslı bir tasarruf sağlar.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, yemekleriniz daha iyi olur ve... daha ucuza çıkar.

VİTA, paranızın en iyi karsılığıdır.

Vita

UNİ

v.38

---

yarın siz de hayata atılacaksınız

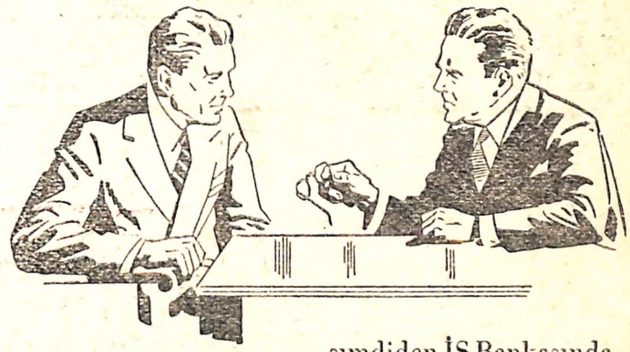

İRATLI KÜÇÜK İ K C H CARİ HESAPLAR

...şimdiden İŞ Bankasında bir İratlı Küçük Cari Hesap açtırınız... İratlı Küçük Cari Hesaplar her 250 kişiden 1 kişiye 50.000 liraya kadar peşin SERMAYE veya kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT kazandırır

MUFASSAL BROŞÜRLERİMİZ GİŞELERİMİZDE EMİRLERİNİZE ÂMADEDİR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-249

EMNİYET SANDIĞI

Günde 1 Lira artırırsanız

AYDA 500 *Lira* GELİRİNİZ OLABİLİR

Şimdiden bir

"KÜÇÜK TASARRUF HESABI,,

açtırınız

66

Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

— Bak kızım, içeride beş hayranın bekliyor, hepsi de elini istiyor, ne yapacaksın?
— Düşündüm anneciğim, baş parmağımı Nuri'ye, şehadet parmağımı Mehmed'e, orta parmağımı Tekin'e, yüzük parmağımı Metin'e, serçe parmağımı da Kaya'ya vereceğim!